δελτιο συζητησης

Β

ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι εργάτες βρίσκονται σημερα αντιμετωποι με μια σειρα απο οξυμενα προβληματα οπως τα χαμηλα μεροκαματα, ασχημες συνθηκες δουλειας και εμποδια στη συνδικαλιστικη τους οργανωση.

Ἡ αντιμετωπιση ομως που εχουν Ελληνοκυπριοι και Τουρκοκυπριοι εργάτες για την επίλυση των προβληματων τους, ειναι καπως διαφορετίκη και δειχνει τη σταθμη του εργατικου κινηματος και για τις δυο περιπτωσεις.

Αυτη η αντιμετωπιση φαινεται πιο καθαρα οταν δουμε τα προβληματα και τους αγωνες των εργατων απο πιο κοντα.

τουρκοκυπριοι εργατες

Οι Τουρκοκυπριοι εργαζομενοι ξεπερνωντας τα συνθηματα της αρχουσας τάξης, για "εθνικους κινδυνους" και εθνικα συμφεροντα διεκδικουν με απεργιες και διαδηλωσεις τα αιτήματα τους. Οί διεκδικησεις τους αφορουν πιο ψηλα μεροκαματά, καλυτερες συνθηκες δουλειας, το δικαιωμα της συνδικαλιστικης οργανωσης. Στον αγωνα τους αυτο οι Τουρκοκυπριοι εργαζομενοι, απο τους δημοσιους υπαλληλους μεχρι τους εργατες σε διαφορες βιομηχανικες μοναδες, βρισκονται αντιμετωποι με την αστυνομια και το στρατο.

Ομως το γεγονος οτι απο το καλοκαιρι του '77 -κι ακομη πιο πριν- μεχρι τωρα εχουν κατεβει σε αλλεπαλληλες απεργιες και διαδηλωσεις, ανεξαρτητα απο τη τρομοκρατια του Ντεκτας και της αστυνομιας δειχνει την αποφασιστικοτητα τους. Και ειναι μια αποφασιστικοτητα για παλη και αγωνα, κατω και απο τις πιο αντιξοες συνθηκες, γιατι ο αγωνας με τη συμμετοχη ολων των εργατων ειναι ο μονος τροπος για επιλυση των εργατικων προβληματων.

Ο αγωνας των Τουρκοκυπριων εργατων εχει παρει δυναμικο χαρακτηρα με πολιτικες προεκτασεις, που θετουν υπο αμφισβητηση το καθεστως του Ντεκτας.

Η ανυψωση του εργατικου κινηματος των Τουρκοκυπριων φερνει τη πολιτικη και ταξικη συνειδητοποιηση των εργατων βαζοντας τη βαση για ενα επαναστατικο εργατικο κινημα.

Νο3 ΓΕΝΑΡΗΣ - ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1978

δελτίο συζήτησης

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Τ.Κ. 5143 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ελληνοκυπριοι εργατες

Οι Τουρκοκυπριοι εργατες εχοντας επιγνωση των ταξικων τους συμφεροντων και πως μονο με τον δικο τους αγωνα θα κερδισουν, εχουν κατεβει σε μια δυναμικη παλη. Αυτο ειναι κατι που δεν εχει συμβει στον ιδιο βαθμο με τους Ελληνοκυπριους εργατες. Οχι πως αυτοι αντιμετωπιζουν λιγοτερα προβληματα, ομως η ελλειψη οποιασδηποτε δυναμικης καθοδηγησης απο τους ηγετες των συντεχνιων η υπογραφη του κωδικα βιομηχανικων σχεσεων και κρουσεις για εθνικα συμφεροντα δυσκολευουν τον αγωνα.

συνεργατισμος

Το προβλημα δημιουργιας συντεχνιας απο διευθυντες του Συνεργατισμου και οι πιεσεις για να μπουν οι εργατες σ' αυτες τες συντεχνιες ειναι κατι που υπαρχει απο χρονια. Οι συντεχνιες ΠΕΟ και ΣΕΚ αποφασισαν να αντιδρασουν καλωντας τους εργατες του Συνεργατισμου σε απεργια για τις 13 του Γενναρη. Ομως οι γραφειοκρατες των συντεχνιων ανεστειλαν την απεργια προτου καν ρωτησουν τους εργατες. Επειτα απο παρεμβαση του Κυπριανου.

Δηλαδη παρ' ολο που το προβλημα ειναι σοβαρο, οι συντεχνιες προσπαθουν να αναστειλουν οποιαδηποτε εργατικη συμμετοχη για την επιλυση του. Οι ηγετες των συντεχνιων προτιμουν τους εργατες παθητικο δεχτη των αποφασεων τους, παρα δυναμικο παραγοντα σε εργατικους αγωνες. Κι αυτο φαινεται ξεκαθαρα απο το γεγονος οτι αποφασιζουν και αναστελλουν απεργιες χωρις να ρωτησουν τους εργατες.

κυβερνητικοι εργατες

Και σ' αυτη τη περιπτωση η ηγεσια των συντεχνιων παιζει ενα ανασταλτικο ρολο στην επιλυση των προβληματων των εργατων. Το προβλημα διαιωνιζεται εδω κι αρκετο καιρο, γιατι η ηγεσια των συντεχνιων δεν προωθει οποιοδηποτε δυναμικο αγωνα απο τους ιδιους τους εργατες. Προτιμα τις α τερμονες διαπραγματευσεις με τη κυβερνηση, παρα τη δυναμικη του απεργιακου αγωνα, που θα εκανε πιο ευκολη την επιλυση του προβληματος.

οι απεργοι του ΛΥΚΟΣ

Απο το 1974 οι εργατες και εργατριες του εργοστασιου αυτου διεκδικουν το 40ωρο.

Μετα απο την αδιαλλαξια της εργοδοσιας και τις προτασεις του Υπουργειου εργασιας, που ευνοουν την εργοδοσια, γιατι προτεινουν το 40ωρο για το 1979. Οι εργατες κατεβηκαν σε απεργια. Κι αμεσως βρεθηκαν αντιμετωποι με την αστυνομια, που τους αμφισβητουσε το δικαιωμα της πικετοφοριας και πηρε στο δικαστηριο 3 εργατες.

Η αστυνομια εδειξε το πραγματικο της προσωπο σαν προασπιστες των συμφεροντων της ταξης των κεφαλαιοκρατων.

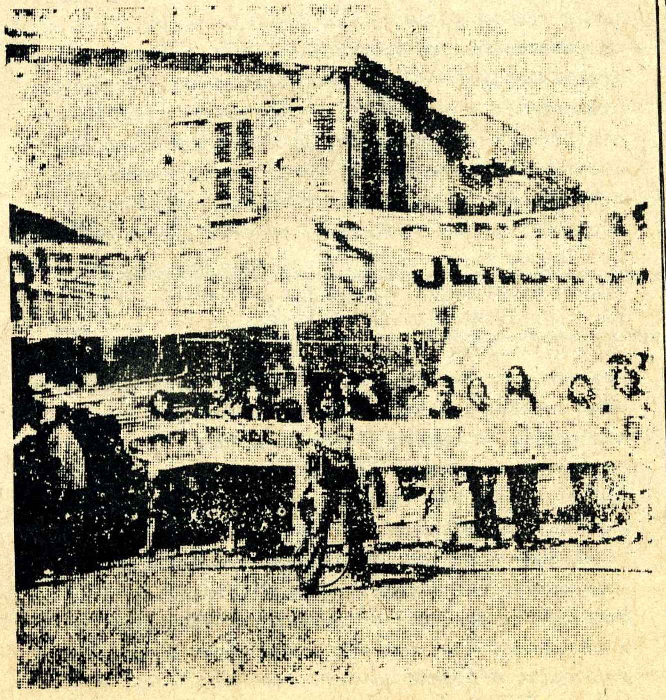
Αυτο το γεγονος δειχνει επισεις οτι η κυβερνηση που μιλα για "ενοτητα" και "μη ταξικα συμφεροντα" ειναι ετοιμη να χρησιμοποιησει οποιοδηποτε βιαιο και προκλητικο μεσο για να κτυπησει τους εργατες, που διεκδικουν τα βασικα τους δικαιωματα.

Κι ο μονος τροπος αντιμετωπισης αυτης της καταστασης ειναι η ενοτητα και η αποφασιστικοτητα των ιδιων των εργατων και η αλληλεγγυη αναμεσα στους εργατες.

Οι απεργοι του ΛΥΚΟΣ. "Χαρη" στην επεμβαση της αστυνομιας και την γραφειοκρατια των συντεχνιων η απεργια εληξε χωρις ουσιαστικα ωφεληματα.

Οι Τουρκοκυπριοι εργατες διεκδικουν δυναμικα τα δικαιωματα τους. Η φωτογραφια δειχνει διαδηλωση για διεκδικηση εργατικων αιτηματων.

ντινου αγιομαμμιτη

ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΝΙΚΑ

Ο μιλιταρισμος, ένα φαινόμενο που γνώρισε μεγάλη ἀνάπτυξη στόν αιώνα μας καί που στοίχησε δυο παγκόσμιους πολέμους εκατομύρια νεκρούς τραυματίες και ανάπηρους δεν ειναι ενα φαινόμενο τυχαίο. Ηταν το αναπόφεχτο προϊόν του καπιταλισμου.

Ο ιμπεριαλισμος ειναι το ανώτερο σταδιο της ἀνάπτυξης του καπιταλισμου και στο στάδιο αυτό εφτασε μόλις τον 20 αιωνα. Ο καπιταλισμος σε κεινη τη περίοδο αισθάνθηκε να ασφυκτια στα στενά πλεσια των εθνικων κρατων που στη προηγούμενη ἐποχή του ηταν απαραιτητοι ο σχηματισμός τους για να μπορέση να ανατρέψει την φεουδαρχία. Τεράστια κεφάλαια και βιομηχανιες αναπτυχθηκαν κατω απο το συστημα του καπιταλισμου και η υδρογειος μοιράζεται ἀναμεσα στούς μεγιστάνες του κεφαλαιου ειτε υπο μορφην αποικιων ειτε με χίλιούς δυο ἀλλους τροπους εκμετάλευσης των ξένων χωρων. Αναπτύχθηκε η ταση των μονοπώλιών, ξένες χώρες καταχτήθηκαν για την ἐπένδυση περισσων κεφαλαίων και για εξασφάλιση πρώτων υλων. Ἕτσι ο καπιταλισμος απο παράγοντας προόδου ειχε περάσει στην ιμπεριαλιστική του φάση, σε παράγοντα βαρβαρότητας και καταπίεσης ολόκληρων λαων.

Εξετάζοντας ιστορικά τις μεταβολες του μιλιταρισμου μέσα απο την εξέλιξη και τις κρισεις του καπιταλισμου βλέπουμε οτι στη πρώτη φαση του καπιταλισμου ο πόλεμός αποτελούσε ενα απαραίτητο παράγοντα για την εξέλιξη της καπιταλιστικης οικονομιας. Εφ οσον υπήρχαν χωρες εσωτερικα διασπασμένες ἤ μ' ἑνα κλειστο σύστημα φυσικης οικονομίας πούπρεπε να καταργηθη έπαιζε και ο μιλιταρισμος ένα "εθνικο", με καπιταλιστικη ἐννοια ρολο.

Στη φάση όμως της καπιταλιστικης εξέλιξης και της κρισης που φερνει μεσα στα σπλάχνα - του το ίδιο το σύστημα, παρατηρούμε μια μεταβολη στο μιλιταρισμο. Στη δεύτερη αύτη φάση βλέπουμε να έρχονται σε σύγκρουση οχι απ τη μια μερια χωρες καπιταλιστικες κι' ἀπ' την ἄλλη χωρες με κλειστη φυσικη οικονομία αλλα κράτη που οδηγούνται στη σύγκρουση ακριβως λογω της ομοιότητας της μεγάλης καπιταλιστικης ἐξέλιξης. Εκείνο που είναι χαρακτηριστικο σ' αυτή τη φάση ειναι η ταυτόχρονη ανάπτυξη του μιλιταρισμου σε ολες τις χωρες και το αναπόφευκτο της επερχομένης σύγκρουσης, ενω είναι ακαθόριστο ποια η αφορμη και τα αμέσως ἐνδιαφερόμενα κράτη και ποιες όι άμεσες περιστάσεις της ἐριδας. Μια τέτοια εξέλιξη όμως ἀπο την καπιταλιστικη σκοπια φαίνεται διαφορετικά: "Για την τάξη των καπιταλιστων, ὁ μιλιταρισμός ειναι σήμερα απαραίτητος για τρεις λόγους, πρωτον σαν μέσο πάλης ανταγωνιστικων εθνικων συμφερόντων ενάντια σε ἀλλους όμιλους, δεύτερον σαν σπουδαιότατος τομέας τοποθέτησης κεφαλαίων τοσο για το χρηματιστικο όσο και για το βιομηχανικο κεφάλαιο και τρίτο σαν όργανο ταξικης κυριαρχίας στο εσσωτερικο, ενάντια στον εργαζόμενο λαο (Ρ. Λουξεμπουργκ "Μεταρρυθμιση ἤ Επανασταση Κεφ.4 σελ. 38) Και βλεπουμε την περιοδο αυτη να επισφραγίζεται με τους δυο μεγάλους ιμπεριαλιστικους πολέμους. Γι αυτο μπορούμε να πούμε οτι, σ' αὐτή την περίοδο ο Μιλιταρισμος εγινε απο παραγοντας ανάπτυξης του καπιταλισμου, καπιταλιστικη αρρωστια.

ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Με το τελος του Β' παγκοσμιου πολέμου και τις ήττες που δεχτηκε ο ευρωπαϊκος ιμπεριαλισμος με την ανατροπη του καπιταλισμου στη Κίνα, Αν. Ευρώπη και τα βαλκάνια βλέπουμε να υποχωρει και να παραδίνει τη θεση του στον ανερχόμενο αμερικανικο ιμπεριαλισμο που μεσα στις δυο πρωτες μεταπολεμικες δεκαετίες κατάφερε να καταχτήση τον τίτλο του κυρίαρχου και του παγκόσμιου χωροφύλακα των λυστρικαων μονοπωλιών. Οι δυνατότητες ομως του αμερικάνικοι ιμπεριαλισμου ήταν απο την αρχη περιορισμένες λόγω των επιτυχιων που ειχε σημειώσει η επανασταση, και θα ηταν ακομη πιο πολυ περιορισμενες αν οι ηγεσίες των επαναστατικων λαϊκων κινημάτων δεν τον ειχαν διευκολύνει με την πολιτικη της ταξικης συμφιλίωσης (Ελλαδα 1944-49, Βιετναμ 1956).

Στη φάση αυτη ο ιμπεριαλισμος παίρνει την μορφη αντεπαναστατικων πολέμων και ο μιλιταρισμος μορφοποιείται σε ένα τεράστιο αντεπαναστατικό πολυεθνικο στρατιωτικό συνασπισμο (ΝΑΤΟ) με πρωταρχικο στόχο να ελέγχη τη διαρκη επαναστατική πάλη της εργατικης τάξης και των καταπιεσμένων λαῶν, σε μια τελευταία προσπάθεια διατήρησης της κυριαρχίας του καπιταλισμου που ενω ἐχει ήδη καταρρεύση σαν σύστημα διατηρήται ἀκόμη σαν φάντασμα. Και δεν υπάρχει ἀλλος τρόπος να διατηρηθεῖ παρά, αυξάνοντας την εκμετάλευση και χρησιμοποιόντας τις πιο βάρβαρες μορφές καταπίεσης. Ὁ μιλιταρισμός καί ο πόλεμος ειναι σήμερα, μετά τις νέες ήττες του ιμπεριαλισμοῦ (Βιετνάμ, Καμπότζη, Λάος, Ἀγκόλα, Πορτογαλλία, Ισπανία) για την τάξη των καπιταλιστων ακόμη πιο απαραίτητος για νά διατηρήση την κυριαρχία της και να πνίξη το διαρκως ανερχόμενο παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Γι αυτό καί οι πόλεμοι ειναι αναπόφεχτοι οσο καιρο θα συνεχίση να διαιωνίζεται

το καπιταλιστικό σύστημα.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Μπροστά σε ολα αυτα μπαίνει το ζητημα, ποια θα ειναι η θεση της εργατικης τάξης απέναντι στα θέματα του πολέμου. Η εργατικη τάξη σαν η μόνη τάξη που σηκώνει περισσότερο άπ' όλους τά βάρη της στρατιωτικης θητείας, των εξοπλισμων και του πολέμου ειναι η πρώτη που έχει το δικαίωμα για την έγκριση η αποδοκιμασία ενος πολέμου. Ο πόλεμος δεν πρέπει να γίνεται παρα μονο όταν και όσο καιρο οι εργαζόμενες μαζες θεωρουν τον πολεμο δίκαιο και αναγκαίο και δίκαιος και αναγκαίος δεν μπορει να ειναι παρα ενας πόλεμος που κανουν οι καταπιεσμενοι ενάντια στους καταπιεστες. Η έννοια της "υπεράσπισης της πατριδας" η του "αμυντικου πόλεμου" δεν μπορει να βρει αλλη έκφραση παρα μονο σ' αυτο, αφου οί "εργατες δεν έχουν πατριδα" εκτος απο αυτη που κατάχτησαν με τον αγώνα της και την κυβερνουν οί ίδιοι. Πάνω στη θέση της εργατικης τάξης απέναντι στο πόλεμο αντιγράφουμε απο τις αποφάσεις του συνεδριου της 1 Διεθνους, που έγινε στις Βρυξέλλες το 1868:

"Πιστεύουμε οτι οι λαοί μπορουν απο τωρα κιόλας να περιορίσουν τον αριθμο των πολέμων αντιτιθέμενοι σ αυτους που τον κάνουν η σ' αυτούς που τον κυρήσσουν. Στον αγώνα ενάντια στο μιλιταρισμο διαθέτουμε ένα μονο πραχτικο, θεμιτο και αμεσα εφαρμόσιμο. Το μέσο που διαθέτει η εργατική ταξη οφείλεται στο γεγονός ότι ολόκληρο το σώμα της κοινωνίας δεν θα μπορούσε να ζήση αν η παραγωγή σταματούσε για ενα ωρισμένο διάστημα. Αρκει στους εργάτες να σταματήσουν να παράγουν για να κάνουν αδύνατες τις δεσποτικές και αυθαίρετες επιχειρήσεις της κυβερνησης."

"Ενας τέτοιος πόλεμος σήμερα δεν είναι στη πραγματικότητα παρά ενας εμφύλιος πόλεμος, γιατι ενας πολεμος οπου οι εργάτες και πολίτες μιάς χώρας πολεμουν τους εργάτες και πολίτες μιας άλλης χώρας, δεν μπορει ναναι παρα ενας πολεμος ἀνάμεσα στ' άδέλφια και σε πολίτες" (Ζ. Φρεμοντ: Η πρωτη Διεθνης τομος 1, σελ.404) Αυτη ειναι η θεση που πρέπει να κρατήσουν οι εργάτες απέναντι στον πολεμο και ακόμη να χρησιμοποιουν όλα τα μεσα που διαθέτουν για να εμποδίζουν τις σωβινιστικες ορέξεις των κυρίαρχων τάξεων. Ακόμη, στα εργατικά κόμματα μπαίνει το καθήκον να συσφίγγουν τους δεσμους - τους με τους προλετάριους όλων των χωρων και να εργάζονται ασταμάτητα για την εξάλειψη του καπιταλιστικου συστήματος. Ο μόνος τροπος να σταματήσουν οι πολέμοι ειναι η κατάργηση της ταξικης κοινωνίας, η ανατροπη του καπιταλισμου. Αυτο μονο κατοχυρώνει τη παγκόσμια ειρήνη.

Ακομη η εργατικη ταξη μπορει να εκμεταλλευτη τους πολέμους κατα τέτοιο τρόπο ώστε, με τις ανακατατάξεις και τις ζημιώσεις που ο πολεμος δημιουργει στα κοινωνικά στρώματα να εξυπηρετήσουν την απελευθέρωση της εργατικης τάξης όπως έγινε για παράδειγμα με τις μαζικες μαχες και θυσίες των σοσιαλιστων εργατων και χωρικων της Ρωσσιας και Πολωνίας που εγιναν για να εμποδίσουν τον πόλεμο που κήρυξε ο Τσαρισμος, για να δώσουν ενα τέλος και να κάνουν να αναβλύση απο την κριση η απελευθέρωση του Ρώσσικου προλεταριάτου και των λαων της Ρωσσίας. Μιά τετοια θεση βγαίνει και μεσα απο την άπόφαση για τον πολεμο που ψηφίστηκε απο το διεθνές σοσιαλιστικό συνέδριο της Στουτγάρδης το 1907:

"Στη περίπτωση της απειλης ενος πολέμου, το καθήκον της εργατικης τάξης ολων των ενδιαφερόμενων χωρών, όπως και το καθήκον των άντιπροσώπων - της στα κοινοβούλια, ειναι να κατεβάλουν όλες - τους τις δυνάμεις για να αποτρέψουν τον πόλεμο με ολα τα μεσα που τους φαίνονται πιο κατάλληλα και που ποικίλουν ἀνάλογα με την οξύτητα της πάλης των τάξεων και με τη γενικη πολιτική κατάσταση.

Στην περίπτωση που παρ' ολ' αυτά εκραγει ο πόλεμος εχουν καθήκον να αγωνιστουν για τον γρήγορο τερματισμο του και να χρησιμοποιήσουν με ολες - τους τις δυνάμεις την οικονομική και πολιτική κρίση που δημιούργησε ο πόλεμος για να εξεγείρουν τα πιο πλατειά λαϊκά στρώματα και να επισπεύσουν την πτώση της καπιταλιστικης κυριαρχίας" (Ρ. Λούξεμπουργκ - Λενιν - Μάρτωφ).

Ακόμη ενάντια στο μιλιταρισμο και τα βαρη των τεράστιων εξοπλισμων που πεφτουν πάντα στις πλάτες των εργαζομένων η εργατικη ταξη πρέπει να αντιπροτίνει και να διεκδικει αγωνιστικα το σύστημα της λαϊκης πολιτοφυλακης. Το σπουδαιότερο σ'αυτό το σύστημα ειναι οτι οι άνθρωποι μπορουν να παίρνουν τα όπλα - τους στο σπίτι - τους και έτσι εξασφαλίζεται και η προστασία του τοπου απο ιμπεριαλιστικές και αντεπαναστατικές επιθέσεις αλλα αποφεύγεται και ο κίνδυνος της αυθαίρετης επέμβασης της στρατιωτικης ηγεσίας ενάντια στα δικαιώματα του λαοῦ. Είναι γνωστο όμως ότι οι "επίσημοι υπερασπιστές της πατρίδας" και οι καπιταλιστές δεν θέλουν ούτε ν' ακούσουν για το σύστημα άμυνας της πολιτοφυλακης για δυο κυρίως λογους. α) Γιατι εκείνο που τους ένδιαφέρει πραγματικά δεν ειναι τοσο η "υπεράσπιση της πατρίδας" αλλά οι ιμπεριαλιστίκοι και αντεπαναστατικοι πόλεμοι (και ειναι αλήθεια ότι τους ειναι άχρηστη η πολιτοφυλακη σε τέτοιους πόλεμους) και β) γιατί φοβοῦνται νά δώσουν όπλα στα χέρια του εργαζομένου λαοῦ γιατί οι εκμεταλλευτές έχουν λερωμένη την συνείδηση - τους και τρέμουν μήπως τά όπλα αυτά στραφοῦν μιά μέρα ενάντια - τους.

ΚΥΠΡΟΣ

Ο πόλεμος του '74 και η απειλη ενος επικείμενου πολέμου που επισύουν οι κυρίαρχες τάξεις στην Κύπρο πάνω απο τα κεφάλαια των εργαζομένων και τά μέτρα λιτότητας για λόγους "αμυντικης" θωράκισης κάνουν το ζήτημα του μιλιταρισμου και του πολέμου επίκαιρο (Ελλάδα).

Με τά συνθήματα της "εθνικης ενότητας" της "κοινωνικης ειρήνης" της "αμυντικης θωράκισης" και του "μακροχρόνιου αγώνα" η κυπριακή άρχουσα τάξη προετοιμάζει τον λαο για ενα πιθανό πολεμο για την δηθεν ανάκτιση των εδαφων. Πολυ δύσκολα θα μπορούσαν να μας πεισουν οτι δεν θα ηταν και αυτος όπως και ο προηγούμενος του '74, προκατασκευασμένος για να επισφραγίσει την λύση που έχει γίνει ήδη αποδεχτή. Το να μας μιλοῦν όμως οι εκμεταλλευτές μας γι αυτά τά ζητήματα το καταλαβαίνουμε, ειναι

αναγκαίο γι αυτούς για να διατηρήσουν την κυριαρχία - τους. Τό να χρησιμοποιουν ομως τα εργατικα και αριστερα κόμματα αυτη τη συνθηματολογία και να μας "προετοιμάζουν" για ενα πολεμο απο τον οποιο η εργατικη τάξη δεν εχει τιποτα να κερδίσει, εκτος άπο δικαιολόγηση της εκμετάλλευσης αν δεν είναι προδωσία των σοσιαλιστικων αρχων, τι άλλο μπορει να ειναι; Αν προσθέσουμε σ' αυτο και την συμμετοχη - τους η την ανοχή - τους στην αντεργατική πολιτική τους κυβέρνηση και στά κτυπήματα που δέχεται η εργατική τάξη λογω ακριβως της πολιτικης της "ταξικης συνεργασιας" και της συνθηματολογίας για "εθνικη ενότητα) τοτε τα συμπεράσματα που βγαίνουν δεν ειναι καθόλου ευχάριστα γι' αυτους τους κυριους που θελουν να ονομάζονται σοσιαλιστες και κομμουνιστες.

Κι όλα αυτα σε μια περίοδο που το Τουρκοκυπριακο κίνημα βρίσκεται σε μια περίοδο ανόδου. Δεν ειναι πολλές μερες που στη κηδεία του Τουρκοκυπρίου Μουχαρεμ Οζντεμιρ, που δολοφονήθηκε απο φασίστες, χιλιάδες Τουρκοκύπριοι φώναζαν "κατάρα στους φασίστες" "εξω οί γκρίζοι λύκοι". Αντί τα αριστερα κόμματα (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) να συσφίξουν τους δεσμούς με το ανερχόμενο κίνημα των Τουρκοκυπρίων σε ενα ενιαίο ταξικο μετωπο ενάντιά στους ιμπεριαλιστες και σωβινιστες της Κύπρου της Τουρκιας και της Ελλάδας, για το γκρέμμισμα του καπιταλισμου τη μονη εγγύηση για την εθνικη και κοινωνικη απελευθέρωση του τοπου, καλουν το λαό σε "εθνικοαπελευθερωτικό" αγώνα που δεν μπορει παρα να εχει τη μορφη ενος εμφύλιου πολέμου απέναντι στ' αδέρφια - μας τους Τουρκοκυπρίους, που έχουν τα ιδια ταξικά συμφέροντα και αγωνίζονται ενάντια στον ίδιο ταξικο εχθρό.

Δεν ειναι όμως καθόλου τυχαίο που τα ρεφορμιστικά αυτα κόμματα χρησιμοποιοΰν αυτη τη συνθηματολογία και παίρνουν αυτη τη θεση απέναντι στον ανερχόμενο κυπριακο καπιταλισμο. Και αν ο κυπριακός καπιταλισμός βγηκε απο τον πόλεμο του '74 κερδισμένος και ενισχυμένος αυτο ωφείλεται στη πολιτική των ρεφορμιστων που βλέπουν μεσα στη στήριξη του καπιταλισμού το μόνο τρόπο διατήρησης του γραφειοκρατικού χαραχτήρα του κόμματος - των. Οι κύπριοι καπιταλίστες βγαίνοντας διπλά κερδισμένοι από τον πόλεμο
α) με τα μετρα βοηθείας που τους παρέχει το αστικο κράτος (πληγείσες έπιχειρήσεις, επιχορηγήσεις. δάνεια) και β) με τις στρατιές των ανέργων που δημιουργήθηκαν με την προσφυγοποίηση ενός μεγάλου μέρους του λαοΰ· εξαπολύει καινούργιες επιθέσεις ενάντια στα δικαιώματα και τες συνδικαλιστικές ελευθερίες του λαου (κώδικας βιομηχανικων σχέσεων - λιτότητος- καθήλωση ημερομισθίων). Μπροστά σ' ολα αυτα οι ρεφορμιστες δεν εχουν να αντιτάξουν τίποτα εκτός απο το "εθνικό θεμα" και να γίνουν συνεργοι στις ήττες που δέχεται το κίνημα. Η απάντηση ομως του εργαζόμενου λαου και στους καπιταλιστες και ενάντια στους στηριχτες - τους μεσα στο εργατικό κίνημα θα ειναι συντριπτικη με κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις και αγωνιστικές διεκδικήσεις για το κτίσιμο του λαϊκοΰ στρατοΰ (πολιτοφυλακής) και για ενα ενιαίο ταξικο μετωπο των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων για το τσάκισμα του ιμπεριαλισμου και το γκρέμισμα του καπιταλισμου. ■

Ο εξειδικευμενος προλεταριος της τεχνικης εκπαιδευσης.

ΠΑΙΔΕΙΑ: (ΣΗΜΕΙΩΜΑ)

σταυρου τρυφωνα

Τά τελευταία χρόνια μετά τό πραξικόπημα-εισβολή βλέπουμε τήν κυβέρνηση μέ τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο νά άνοίγει τές πόρτες τοΰ σχολείου σέ όλο καί περισσότερους μαθητές.

Σήμερα οί μαθητές τών τεχνικών σχολών, τής στοιχειώδους έκπαίδευσης καί τών γυμνασίων δέν πληρώνουν άπολύτως τίποτα. Οί μόνοι μαθητές πού άκόμα πληρώνουν δίδακτρα είναι οί μαθητές πού φυτοΰν σέ Λύκεια καί άσφαλώς αύτοί πού φοιτοΰν σέ ίδιωτικές σχολές. Οί πιό πάνω οίκονομικές διευκολύνσεις στούς μαθητές δημιουργοΰν σέ πολλούς λανθασμένες έντυπόσεις. Συχνά άκούμε τήν άποψη ότι ή κυβέρνηση άνοιξε τίς πόρτες τοΰ σχολείου, άκόμα καί σέ μαθητές άπό έργατικές, φτωχοαγροτικές καί προσφυγικές οίκογένιες, άπό καλή θέληση ή έπειδή θέλει νά ξαλαφρώσει οίκονομικά τά λαϊκά στρώματα.

Στόχος αύτοΰ τοΰ κειμένου, είναι νά άποδείξει ότι αύτές οί έντυπώσεις είναι πέρα γιά πέρα άνυπόστατες καί ότι ή κυρίαρχη τάξη τής Κύπρου καί κάθε άλλης χώρας χρησιμοποιά τήν παιδεία γιά νά έξυπηρετήσει μόνο τά δικά της συμφέροντα.

παιδεια κι αρχουσα ταξη

Ή παιδεία πού συμβάλλει ουσιαστικα στή διαμόρφωση καί τήν συμπεριφορά τοΰ άνθρώπου σάν άτομο καί σάν πολίτη, ύπήρξε πάντοτε άντικείμενο οργανω-

μένου ἐνδιαφέροντος τῆς κοινωνίας.

Στή φεουδαρχική κοινωνία ὅταν κυρίαρχοι ἦταν οἱ γεωκτήμονες μέ κύριο ἐκπρόσωπο τους τήν ἐκκλησία, ἡ παιδεία περιστρεφόταν βασικά γύρω ἀπό θεολογικά θέματα. Οἱ ἐπιστημονικές γνώσεις πού προσφέρονταν στούς μαθητές ἦταν πολύ περιορισμένες. Γιά τήν ἐποχή πού μιλοῦμε δέν χρειάζονταν πολλοί μορφωμένοι ἄνθρωποι. Ἡ τάξη τῶν γεωκτημόνων, χρειαζόταν μονάχα λίγους ἐπιστήμονες πού ἀκόμα καί τότε ἦταν ἀπαραίτητοι γιά τήν παραγωγική διαδικασία καί ἀρκετούς γνώστες τῆς θρησκείας, πούς ὁποίους ἡ παιδεία προετοίμαζε ἀρκετά καλά ὥστε νά μποροῦν νά μεταφέρουν τήν ἰδεολογία τῆς τάξης τους στές καταπιεζόμενες μάζες.

Μέ τήν ἀνάπτυξη τῆς ἀστικῆς τάξης, καί τήν βιομηχανική ἐπανάσταση, ἡ παιδεία ἔπρεπε νά ἀλλάξη ριζικά χαρακτῆρα. Ἔπρεπε νά προσαρμοστεῖ στές ἀνάγκες τῆς νέας κυρίαρχης τάξης, πού βασική προϋπόθεση ἀνάπτυξης της, εἶναι ἡ μαζική παραγωγή εἰδικευμένων τεχνικῶν καί ἐπιστημόνων.

Καί πράγματι στήν ἐποχή μας δηλαδή στήν ἐποχή πού κυρίαρχη τάξη εἶναι ἡ ἀστική, παύει ἡ παιδεία νά παραμένει προνόμιο τῶν λίγων. Ἀντίθετα σέ ὅλες τές καπιταλιστικές χῶρες συνεχῶς ἀνοίγουν οἱ πόρτες τοῦ σχολείου σέ ὅλο καί περισσότερους μαθητές. Ἀκόμα ἡ παιδεία βελτιώνεται ποιοτικά, ἐξειδικεύεται καί προσφέρει πολλές χρήσιμες γνώσεις. Βέβαια οἱ ἀστοί δέ παραλείπουν μέσα ἀπό τήν παιδεία νά καλιεργήσουν τόν ἐθνικισμό τόν ἀτομικισμό, τήν ἀξιοκρατία καί τόν ἀντικομουνισμό. Δηλαδή τές "ἀξίες" καί τήν ἰδεολογία πού εἶναι οἱ πιό κατάλληλες γιά αὐτούς.

Βλέπουμε λοιπόν ὅτι ἀνάλογα μέ τίς πολιτικές καί οἰκονομικές σχέσεις μιᾶς κοινωνίας, τό ἐνδιαφέρον γιά τήν παιδεία ἐκφράζεται μέ διαφορετικούς τρόπους. Μέ ἄλλα λόγια ἡ παιδεία δέν εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπό τά συμφέροντα τῆς ἀρχούσας τάξης, ἀλλά ἐπηρεάζεται, ἐξαρτιέται καί ἀλλάζει ἀνάλογα μέ αὐτά.

Μποροῦμε νά ποῦμε μέ βεβαιότητα ὅτι ἡ παιδεία χρησιμοποιήθηκε καί χρησιμοποιῆται γιά τήν ἐξυπηρέτηση δυό βασικῶν στόχων: α) τήν παραγωγή τεχνικῶν καί ἐπιστημόνων πού εἶναι ἀπαραίτητοι γιά τήν λειτουργία του συστήματος παραγωγῆς καί β) τήν μετάδοση τῆς ἰδεολογίας τῆς οἰκονομικά κυρίαρχης τάξης.

η παιδεια στην κυπρο

Μέ τήν ἀποχώρηση τῶν Ἄγγλων ἀπό τήν Κύπρο καί τήν ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπό τήν ντόπια ἀστική τάξη, ἡ ἰμπεριαλιστική ἐξάρτηση μετατρέπεται ἀπό ἄμεση σέ ἔμμεση.

Ἡ ἀλλαγή αὐτή δημιουργεῖ καινούργιες ἀνάγκες, πού πρέπει νά καλυφθοῦν ἀπό τήν παιδεία. Ἡ Κυπριακή ἀστική τάξη πού μπαίνει στόν "ἀγῶνα" γιά βιομηχανική ἀνάπτυξη χρειάζεται τεχνικούς, ἐπιστήμονες κ.λ.π. Ἔτσι γιά πρώτη φορά ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευση γίνεται ὑποχρεωτική καί ἀκόμα παρατηρεῖται μιά σημαντική στροφή πρός τήν Τεχνολογία μέ τήν δημιουργία πρακτικῶν τμημάτων, τεχνικῶν σχολῶν κ.ἄ.

Ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευση ἔχει θρησκοληπτικό καί σκοταδιστικό περιεχόμενο διδασκαλείας. Ἡ καλιέργεια τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καί ἡ προαγωγή τῆς ἀξιοκρατείας εἶναι ἕνας ἀπό τούς βασικούς στόχους της. Ὁ σωβινισμός καί ὁ ἀντικομμουνισμός δέν παραλείπονται.

Τό γυμνάσιο χωρίστηκε ἀπό πολύ νωρίς σέ πρακτικό, κλασικό καί ἐμπορικό. Τό πρακτικό καί ἐμπορικό προετοιμάζουν τούς μαθητές γιά ἀνώτατες σχολές. Ἡ ἐπιστημονική θεωρία εἶναι ἀναγκαία, γιατί συντείνει οὐσιαστικά στήν παραγωγική διαδικασία. Τό κλασσικό δίνει ἰδιαίτερη προσοχή στήν ἰδεολογική προετοιμασία τῶν μαθητῶν κάνοντάς τους ἱκανούς νά παρακολουθήσουν ἀνώτατη παιδεία. Ἡ δημιουργία ἱκανῶν ἀνθρώπων πού νά κατέχουν τήν ἀστική ἰδεολογία εἶναι ἀπαραίτητη γιά τήν ἀστική τάξη. Ἀκόμα οἱ ἀπόφοιτοι κλασσικοῦ κλάδου εἶναι ἱκανότατοι ὑπάλληλοι γιά νά ἐπανδρώνουν τόν παρασιτικό κρατικό μηχανισμό. Ὁ συντηριτισμός καί ἡ ὑποτακτικότητα δέν τοῦ λείπει.

Οἱ τεχνικές σχολές ἔχουν στόχο τήν δημιουργία εἰδικευμένου ἀνθρωπικοῦ δυναμικοῦ πού εἶναι ἀπαραίτητο γιά τήν βιομηχανική ἀνάπτυξη.

Ἡ μετάδοση τῆς ἰδεολογίας τῆς ἀστικῆς τάξης δέν παραλείπεται ἀσφαλῶς οὔτε στές τεχνικές σχολές, τά πρακτικά καί τά ἐμπορικά τμήματα.

Τά τελευταῖα χρόνια μετά τό πραξικόπημα-εἰσβολή καί τήν ἐπιστροφή τοῦ Μακαρίου βλέπουμε ὁρισμένες "προοδευτικές" ἀλλαγές οἱ ὁποῖες ἔκαναν πολλούς ἀνθρώπους νά πιστεύουν ὅτι γίνονται γιά νά βοηθηθοῦν οἱ πρόσφυγες καί γενικότερα τά λαϊκά στρώματα.

Μιά ἀπό αὐτές τές ἀλλαγές εἶναι ἡ παροχή δωρεάν τεχνικῆς ἐκπαίδευσης καί ἡ δημιουργία καί ἄλλων τεχνικῶν σχολῶν.

" Δέν εἶναι τυχαῖο πού ἱδρύονται συνέχεια τεχνικές σχολές "Μακαρίου τοῦ Γ'" καί πού ἡ κυβέρνηση θά διαθέσει £1 ἑκατομμύριο γιά τήν ἀνέγερση καί τόν ἐξοπλισμό τριῶν τεχνικῶν σχολῶν. Στό 1973-74 ὁ ἀριθμός τῶν μαθητῶν τεχνικῶν σχολῶν εἶχε αὐξηθεῖ κατά 11% ἐνῶ τό 1974-75 κατά 21%.

" Αὐτό δείχνει τήν ἀναγνώριση καί τή σημασία τῆς τεχνικῆς μόρφωσης καί τήν ἐπαλειψη τῆς προκατάληψης πού ὑπῆρχε.... Τώρα πού οἱ συνθῆκες στή βιομηχανία ἔχουν ἀλλάξει, εἶναι ἐπιτακτική ἀνάγκη γιά τήν βιομηχανία νά τήν προμηθεύουμε μέ καλά ἐκπαιδευμένους τεχνίτες

(Ν. Χατζηνικόλας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας)

Οἱ δηλώσεις αὐτές ἀπό ἐκπρόσωπο τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἐπιβεβαιώνουν τίς θέσεις πού βάλαμε πιό πάνω γιά τό πώς χρησιμοποιεῖται ἡ Παιδεία.

Αὐτό γίνεται πιό ξεκάθαρο σ' ἕνα ἄρθρο τοῦ Π. Κουτουρούσιη, Ἀνωτάτου Λειτουργοῦ Βιομηχανικῆς Ἐκπαίδευσης. Λέει ἀνάμεσα σ' ἄλλα ἀναφερόμενος στήν ὑιοθέτηση προγράμματος Βιομηχανικῆς κατάρευσης στά Οἰκονομικά σχέδια τῆς κυβέρνησης:

"... χαρακτηριστικό ὅμως τῶν σχεδίων τούτων ἦταν ὅτι ὁ κύριος ἀντικειμενικός στόχος τῆς εἰσαγωγῆς τῶν (δηλαδή τῶν προγραμμάτων) ὑπῆρξε ἡ ἀνάγκη γιά προμήθεια τῆς <u>ἀγορᾶς ἐργασίας</u> μέ <u>ἐξειδικευμένα ἐργατικά χέρια</u>, τά ὁποῖα ἦταν οὐσιαστικά ἀνύπαρκτα ἀλλά ἀπαραίτητα· ἡ ἔλλειψη τους θά εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νά παρεμβάλλονται σοβαρά ἐμπόδια στήν ἔναρξη τῆς ἀνελικτικῆς πορείας τῆς οἰκονομίας [2] (ὑπογραμμίσεις δικές μου). ■

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Δελτίον Συζήτησις Νο 2
2. Ἐργατική ἐπιθεώρηση Νο 1.

διεθνισμος v/ς εθνικισμος

μερος β'

σοφοκλη ρουσου

Στό πρώτο μέρος, τού άρθρου πού δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο τεύχος τού δελτίου (αρ.2) ασχοληθήκαμε με μια τοποθετηση του εθνικισμου απο μια θεωρητικη σκοπια· τι ρολο επαιξε στήν άνοδο τής αστικής τάξης στην εξουσία καί πιά η σχεση τής εργατικής τάξης με τα εθνικά αιτήματα. Στο δεύτερο μέρος θα ασχοληθούμε κυρίως με την Κύπρο. Είναι φυσικό να προκαλέσει αρκετές αντιδράσεις αν σκεφτούμε οτι το εθνικό πρόβλημα κυριαρχεί στην πολιτική σκηνή εδώ και αρκετα χρόνια.

Οι θέσεις που θα εκφραστουν πιθανόν να ξενίσουν ωρισμένους κύκλους, μιά και θα έρχονται σε αντίθεση με ότι για χρόνια η παραδοσιακη αριστερα έχει δεχτει σαν βάση τής τακτικής της. Θάταν καλά όμως το άρθρο να αντιμετωπιστεί σάν μιά συμβολή στην κατανόηση των προβλημάτων του επαναστατικού κινήματος και να συζητηθεί.

γενικη τοποθετηση

Πιό πριν (στό πρώτο μέρος), είχαμε αναφερτεί στις γενικες αρχες που πρέπει να καθοριζουν την επαναστατική τοποθέτηση απέναντι σ' ένα εθνικο αίτημα η προβλημα. Συγκεκριμένα: "...η επαναστατικη τοποθετηση σ' ένα εθνικο πρόβλημα εξαρτάται απο τις προοπτικες που ξανοίγονται για την προλεταριακη επανάσταση, την σχέση του εθνικου αγώνα με τον, ιμπεριαλισμο και την επίδραση που φέρνει ο αγώνας πάνω στις σχέσεις ανάμεσα στις τάξεις." Επίσης παραθέσαμε ένα κομμάτι από τον Λένιν που αναφαιρόταν στην τοποθέτηση των επαναστατων απέναντι στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα" .....

...αυτά τα αιτήματα πρέπει να συγκεκριμενοποιηθούν και να μπουν μπροστά με επαναστατικό και οχι ρεφορμιστικό τρόπο, περνώντας τα όρια των αστικων νόμων, σπάζοντας τους, πηγαίνοντας πέρα από ομιλίες στη βουλη καί προφορικες διαμαρτυρίες και τραβώντας τις μάζες σε αποφασιστική δράση, ξανοίγοντας και εντείνοντας τον αγώνα για καθε δημοκρατικο δικαίωμα μέχρι μιά άμεση προλεταριακή επίθεση ενάντια στην αστικη τάξη, δηλ. μέχρι την σοσιαλιστικη επανάσταση που θα απαλλοτριώσει την αστικη τάξη.

Για νά μπορέσουμε να συγκεκριμενοποιήσουμε τις γενικές βασικες αρχές πού θα καθορίζουν την κάθε φυράστάση μας, χρειάζεται νά δούμε τα συγκεκριμενα χαρακτηριστικά της Κυπριακης πραγματικότητας.

- Όταν μιλούμε για Κυπριακή εργατική τάξη πρέπει νά λάβουμε υπόψιν ότι αποτελείται απο δυό ξεχωριστές εθνικές ομάδες με εντελώς διαφορετικά εθνικά χαραχτηριστικά.
- Τά δύο τμήματα της Κυπριακης κεφαλαιοκρατίας -Τούρκικο και Ελληνικο- βρίσκεται απο χρόνια σε εντονη διαμάχη. Είναι σωστό ότι αυτή η διαμάχη υποδαυλίζεται απο τόν ιμπεριαλισμό. Και είναι επίσης σωστό οτι πολλές φορές η μορφή που παίρνει η σύγκρουση δεν δικαιολογείται από τόν βαθμό των αντικρουόμενων συμφερόντων τους. Η σύγκρουση ομως δέν είναι ψεύτικη ούτε επιφανειακή. Πηγάζει απο την αντιζηλία τους (μεταξύ της δυνατής Ελληνοκυπριακής και της αδύνατης Τουρκοκυπριακης) γύρω απο τό ποσοστόν τού ελέγχου τού Κυπριακού πλούτου.

- Οι αρχουσες τάξεις στην Ελλάδα και Τουρκία επηρεάζουν άμεσα τις αντίστοιχες στην Κύπρο. Πολύ σημαντικό γεγονός είναι η άμεση εξάρτηση που έχουν οι άρχουσες τάξεις στην Ελλάδα και Τουρκία απο τον Ιμπεριαλισμό ειδικά τον Αμερικανικό.
- Η κατοχή, ντε φάκτο διχοτόμηση, ο εθνικός διαχωρισμός και η έλλειψη επαφης μεταξύ των Ελλήνων και Τούρκων εργαζομένων και η προσφυγοποίηση ενός μεγάλου μέρους του Ελληνοκυπριακού πληθυσμού δημιουργει ένα κλίμα που ευνοεί την ανάπτυξη εθνικιστικών τάσεων.
- Τόσο το Ελληνικό όσο και το Τουρκικό κομμάτι της Κυπριακης κεφαλαιοκρατικής τάξης είναι άμεσα δεμένο (οικονομικά και πολιτικά) μέ τον ιμπεριαλισμο (Δ. Ευρώπη και ΗΠΑ)
- Ο Ιμπεριαλισμος έχει ζωτικά συμφεροντα στην Κύπρο. Σε συντομία μπορούμε να πούμε ότι ενδιαφέρεται νά ελέγχει την Κύπρο (στρατιωτικά, οικονομικά και πολιτικά) σαν ένα τρόπο να ελέγχει τις πρώτες ύλες και την αγορά της Μ. Ανατολής.

Η τοποθέτηση μας απεναντι στο εθνικόθέμα της Κύπρου δεν μπορεί να βγεί απο στερεότυπες θέσεις γιατι απλούστατα δεν υπάρχουν κλισέ. Η τοποθέτηση μας θα βγεί απο την εξέταση των αντικειμενικών συνθηκών με γνώμωνα τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της εργατικής ταξης, δηλ. την σοσιαλιστική επανάσταση και την εγκαθίδρυση εργατικης εξουσίας.

Είναι γενικά παραδεκτό πως η οσο πιό πλατιά ενότητα της εργατικής τάξης είναι βασική προϋπόθεση τόσο για την ανάπτυξη αγώνων οσο και για την επιτυχία της επανάστασης και την διατήρηση της εξουσίας. Η σημερινή διάσπαση της εργατικής τάξης στην Κύπρο είναι τρομακτικό εμπόδιο στην εξέλιξη της επαναστατικής διαδικασίας που πρέπει αναγκαστικά να υπερβούμε. Επομένως δεν πρέπει να προπαγανδίζουμε θέσεις ή συνθήματα πού βαθαίνουν ή διατηρούν την διάσπαση ή όταν ακόμα δεν έχουν δυναμική πού να στρέφεται ενάντια στην διάσπαση γιατί έτσι αντικειμενικά την διατηρούν. Η τοποθέτηση μας πρέπει νά είναι τέτοια ώστε να απευθύνεται στην εργατική τάξη τής Κύπρου στην ολότητα της χωρίς να κάμνει τον εθνικο διαχωρισμό πού υπάρχει σήμερα.

Η Κυπριακή άρχουσα τάξη (Ελληνική και Τουρκική) έχει καταφέρει να ελέγχει τήν εργατική τάξη. Η διαμάχη πού υπάρχει ανάμεσα στά δυό τμήματα της τούς δίνει τήν ευκαιρεία - τό κάθε ένα στο χώρο του - νά εμφανίζονται σάν υπερασπιστές των εθνικων συμφερόντων της κάθε κοινότητας. Ανεξάρτητα απο το τί συμβαίνει στην πραγματικότητα πού άν δηλαδή υπερασπίζουν τά εθνικά συμφέροντα ή εξυπηρετούν τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμου, σήμερα εχουν καταφέρει να πείσουν τούς εργάτες ότι είναι οι ηγέτες τους τόσο στον Βορρά όσο και στο Νοτο. Τά συμφέροντα της εργατικής τάξης απαιτούν το σπάσιμο αυτού του ελέγχου. Η προβολή απο μέρους μας θέσεων και συνθημάτων που, είτε γίνονται αποδεκτά και απο τούς αστούς (φραστικά ή ουσιαστικά δεν εχει σημασια), είτε απλώς δεν έρχονται σε αντιθεση με την προπαγάνδα της αρχούσας τάξης βοηθούν στη διατήρηση του ελέγχου που εξασκείται απο την αρχουσα τάξη πάνω στους εργατες. Αντιθετα πρέπει να προβάλλουμε συνθήματα και θέσεις που να αντικαθιστούν τον Αντιτουρκικό και Εθνικισμό της αρχουσας τάξης.

Ένα σημείο πού πρέπει νά τονιστει εδω ειναι και το κατα πόσον με το να προωθούμε μια συγκεκριμένη θέση ξεφεύγουμε απο τα πλαίσια πού μας καθορίζει το καπιταλιστικό σύστημα. Οπως φαίνεται και απο την θέση του Λένιν που πιό πρίν έχει μεγάλη σημασία στο να προωθούν με τέτοιο τρόπο ώστε να ξεφεύγουν απο τα καπιταλιστικά πλαίσια. Μέ τέτοιο τρόπο που όλο και περισσότεροι εργάτες νά ερχονται σέ σύγκρουση με την αστική τάξη (την ιδεολογία και το κράτος της) να κινητοποιούνται σε αγώνες και να οργανώνωνται με ανεξαρτητο ταξικό πρόγραμμα. Πιθανόν μια θέση ενάντια στην διζωνική λ.χ. να ειναι σωστή. Αλλά αυτο δεν ειναι σωστο απο μόνο του γιατι οταν περιορίζεται μονο σε φραστική καταδίκη σε μερικές ανακοινώσεις ή ομιλίες, μπορεί να συμφωνούν και οι αστοί ή τουλάχιστον να το ανεκτούν. Αυτό που έχει σημασία είναι η θεση μας και ο τρόπος που την προωθούμε να δημιουργήσει την ρήξη ανάμεσα στούς εργάτες και την αρχούσα τάξη.

Η σχέση του αγώνα με τά συμφέροντα πού ιμπεριαλισμού πρέπει επίσης να μας απασχολήσει. Φυσιολογικά πρέπει να αποφεύγουμε να πέρνουμε στάση τέτοια που να βοηθά στο στέριωμα της ιμπεριαλιστικης κυριαρχίας. Η ιμπεριαλιστική κυριαρχία ή ηγεμονία περνά τόσο μέσα απο τα στρατεύματα κατοχής και τις βάσεις όσο και απο την πολιτικη εξουσία των άρχουσων τάξεων της περιοχής. Δηλ. της Ελλάδας της Τουρκίας και της Κύπρου. Μπορεί να ειπωθεί ότι οι Ιμπεριαλιστικές χώρες προτιμούν την Κύπρο μοιρασμένη με στρατεύματα κατοχής απο τήν Τουρκία . Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα κτυπηθούν καίρια τά συμφέροντα τους απο μια αλλαγή φρουράς στην Κύπρο. Εκείνο που έχει σημασία είναι η άρχουσα τάξη που θα ελέγχει την Κύπρο να είναι διατεθιμένη να βοηθήση τον ιμπεριαλισμό στην εξυπηρέτηση τών συμφερόντων του δηλ. ελέγχο τών πρώτων υλών και της αγοράς της Μ. Ανατολής. Όσον αφορά την Ελληνική άρχουσα τάξη ειναι γενικά παραδεκτό ότι είναι διατεθιμένη να παίξη αυτο το ρόλο. Η Ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη απο την άλλη για την οποία υπήρχαν μερικές αμφιβολίες άρχισε να δείχνει καθαρά τους προσανατολισμούς της. Η ολη της προσπάθεια να κτίσει την κυπριακή οικονομία πάνω σέ ένα μοντέλο οικονομικής βάσης των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών, όσο και οι εγκάρδιες σχέσεις με τον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμο (αποδοχή και διαφήμιση βοηθείας κ.λ.π.), μπαίνει μέσα σ' αυτα τα πλαίσια . Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι το ότι όποια άρχουσα τάξη ή άρχουσες τάξεις κυριαρχήσουν στην Κύπρο τα συμφέροντα του Ιμπεριαλισμού έξυπηρετούνται στήν βάση τους. Ο βαθμος οπωσδήποτε θα διαφέρει η ουσία ομως θα παραμένει η ίδια.

Συνοψίζοντας μπορούμε να πούμε ότι η τοποθέτηση μας πρέπει να έχει σαν βασικούς προσανατολισμούς: Να μην ξεχωρίζει ανάμεσα σε Ελληνες και Τούρκους εργάτες. Να κτυπά τον εθνικό διαχωρισμό και τονίζει την κοινοτητα των συμφερόντων της εργατικης τάξης. Να βοηθά την ανάπτυξη αγώνων που να κτίζουν το ενιαίο ταξικό μέτωπο της εργατικής τάξης στην ολότητα της. Να κτυπά την ιδεολογία της αστικής τάξης και να απομακρύνει τούς εργάτες απο την άρχουσα τάξη και να δημιουργά συνθήκες ρήξης τόσο με την άρχουσα τάξη όσο και με τα καπιταλιστικά πλαίσια. ▶

η συγκεκριμενη θεση μας

Το να πάρουμε συγκεκριμένη θέση πάνω στο εθνικό πρόβλημα, είναι αρκετά λεπτό θέμα. Εμείς δέν έχουμε κανένα λογο να προτιμήσουμε τη μια ή την άλλη άρχουσα ταξη μια που σε κάθε περίπτωση ενα τμήμα της εργατικής τάξης θα καταπιέζεται εθνικά. Γνώμωνας μας πρέπει να είναι όπως αναφέρτηκε προηγούμενα τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Η ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΛΥΣΗΣ

Κατά καιρούς προβλήθηκαν διάφορες λύσεις. Απο την άρχουσα τάξη προπαγανδίστηκαν αυτές που εξυπηρετούσαν τα συμφέροντα της στην συγκεκριμένη ιστορική περίοδο. Η παραδοσιακή αριστερά ακολούθησε την άρχουσα τάξη. Σήμερα η άρχουσα τάξη έχει καταασταλάξει στην διζωνική. Η παραδοσιακή αριστερά αποδέχτηκε είτε με υποστήριξη (το ΑΚΕΛ υποστήριξε τις προτάσεις του Μακαρίου την άνοιξη του '77) είτε με σιωπή (η ΕΔΕΚ διαφώνησε μεν αλλά συνεχίζει να δέχεται την πολιτική γραμμη που ακολούθησε ο Μακάριος).

Τι πρέπει να υποστηρίξει η προπαγανδίσει ο κάθε επαναστάτης; Ένωση ή Ανεξάρτησία ή Ομοσπονδία και τι είδους Ομοσπονδία. Υποστηρίζοντας Ένωση στην ουσία υποστηρίζουμε την εθνική καταπίεση των Τουρκοκυπρίων και δημιουργούμε συνθήκες διάσπασης της εργατικής τάξης. Απο την άλλη υποστηρίζοντας τέτοια λύση στην ουσία υποστηρίζουμε την εξάπλωση της κυριαρχίας της Ελληνικής άρχουσας τάξης. Το να υποστηρίξουμε ανεξαρτησία τουλάχιστον υπό την μορφή που την έχουμε γνωρίσει σημαίνει οτι προτιμούμε την δική μας άρχουσα τάξη και δεχόμαστε την ηγεμονία και καταπίεση που θα εξασκεί στις Τουρκοκυπριακές μάζες. Η Ομοσπονδία κάτω απο οποιαδήποτε μορφή δεν παρουσιάζει τετοια στοιχεία πού να μας κάμνουν να την προτιμήσουμε. Η Διζωνική εκτός του οτι μονιμοποιεί την διάσπαση των εργατών, είναι τόσο εύθραυστη που η κηδεμονία απο τον ιμπεριαλισμό είναι αναγκαία προϋπόθεση για την διατήρηση της. Η πολυπεριφεριακή περιέχει τους ίδιους κινδύνους σε μικρότερο βαθμό. Το γεγονός ότι φέρνει σε μεγαλύτερη επαφή τους εργάτες δεν μπορεί να φανεί σαν ιδανική λύση μια και η συνεχής διαμαχη ανάμεσα στίς δυό άρχουσες τάξεις θα σπέρνει την διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες. Επιπλέον η οικονομική και εθνική καταπίεση που θα εξασκεί η οικονομικά δυνατή πλευρα θα σπρώχνει τις καταπιεσμένες μαζες πιο κοντά στην δική της άρχουσα ταξη.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι καμιά απο αυτές τις λύσεις δέν μπορεί να υποδεχτεί απο επαναστάτες σαν η λύση γιατί έχουν όλες τους τα στοιχεία που εμποδίζουν την ανάπτυξη της επαναστατικής διαδικασίας, για την ανατροπή του καπιταλισμού. Κι αυτό γιατί τα καπιταλιστικά πλαίσια δεν μπορούν να προσφέρουν λύση στο εθνικό πρόβλημα της Κύπρου εκτός απο μια βίαιη διχοτόμηση ή βίαιη προσάρτηση και γενοκτονία.

Τότε, μπορεί να πεί κάποιος, δεν μπορούμε να προτείνουμε τίποτα. Εκείνο όμως που μπορούμε να κάμουμε τόσο στο Βορρά οσο και στον Νότο είτε Τούρκοι είμαστε είτε Έλληνες είναι να δείξουμε την κοινότητα των συμφερόντων της εργατικής τάξης, να δείξουμε τις καταστροφικές συνεπείες του εθνικισμού. Στόχος μας πρέπει να είναι το κτίσιμο και το ανέβασμα του εργατικου κινήματος και ενοποίησή του. Σε αντιπαράθεση με τις λύσεις που προτείνονται απο τους αστούς τους ρεφορμιστές και τον ιμπεριαλισμό πρέπει να προτείνουμε την ενότητα της Κύπρου κάτω απο εργατική εξουσία σαν την μόνη ρεαλιστική λύση.

Σίγουρα υπάρχει πιθανότητα να βρεθούμε στην περίπτωση που θα πρέπει να διαλέξουμε μεταξύ δυό λύσεων ή να απορρίψουμε μιά για χάρη άλλης. Οι συγκεκριμένες συνθήκες και ο συσχετισμός δυνάμεων θα καθορίσουν τη στάση μας. Σαν αρχή όμως πρέπει να έχουμε οτι υποστηρίζουμε τη λύση που δεν διαχωρίζει την εργατική τάξη και παράλληλα τονίζουμε τις ελλείψεις της λύσης και την ανάγκη της ενότητας και του κοινού αγώνα των εργατών.

Ένα σημείο που πρέπει να θιχτεί είναι τι γίνεται στην περίπτωση που οι Τουρκοκύπριοι ζητούν αυτονομία

Πρωτομαγιατικη διακηρυξη απο τουρκικη σοσιαλιστικη εφημεριδα που χαιρετιζει την ενοτητα των εργατων της Κυπρου, Ελλαδας και Τουρκιας.

Το πανω των Τουρκοκυπριων εργατων γραφει "ψωμι και λευτερια". Οι φωτογραφιες ειναι απο απεργια των Τουρκοκυπριων εργατων τον Αυγουστο του 76 οταν εμεις απασχολημενοι με το πως να βγαλουμε την κυριαρχη ταξη στη βουλη ουτε καν την λαβαμε υποψη.

αν και πρέπει να τους δείξουμε ότι αυτό δεν θα λύσει τα προβλήματα τους σαν εργαζόμενους δεν μπορούμε να πάμε ενάντια στο αίτημα τους γιατί υποστηρίζουμε έτσι την δική μας άρχουσα τάξη. Εμείς φυσικά δεν πρέπει να προπαγανδίζουμε για αυτονομία στους Τουρκοκυπριους (ετσι υποστηρίζουμε την Τουρκοκυπριακη αρχουσα ταξη) αλλά την στιγμή που οι ίδιοι το απαιτήσουν <u>είμαστε υποχρεωμένοι να υπερασπιστούμε το δικαίωμα τους να το αποκτήσουν.</u>

O ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Δεν αμφιβάλλει κανείς ότι η κατοχή είναι πρόβλημα, όσο και εμπόδιο για την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη. Είναι επαναστατικό καθήκον να παλαίψουμε ενάντια στην κατοχή είτε είμαστε Ελληνες είτε Τούρκοι. Από την πλευρά μας όμως σαν Ελληνες ο στόχος μας και οι μέθοδοι για την εκπλήρωση δεν πρέπει να έχουν σαν αποτέλεσμα να συσπειρώνωνται οι Τουρκοκύπριοι εργατες γυρω απο την άρχουσα τάξη τους. Πρεπει να αποφεύγονται στόχοι και συνθήματα που θα τους φοβίζουν και θα τους σπρώχνουν γύρω στην ηγεσία τους.

Απο διάφορες τάσεις προτείνεται η διεξαγωγή απελευθερωτικου αγώνα, που θα έχει σαν πρωταρχικό, και για μια περίοδο μόνο, στόχο την εκδίωξη των στρατευμάτων κατοχής. Ανεξάρτητα από τη μορφή που βλέπουν να παίρνει ο αγώνας (ένοπλη ή ειρηνική) βλέπουν την διεξαγωγή του αγώνα να γίνεται η κεφαλαιοκρατικη τάξη διατηρείται, ενω σαν άρχουσα ταξη είναι φυσικό συμπέρασμα απο τη στιγμή που δεν μπαίνει σαν παράλληλος στόχος η κοινωνική αλλαγη. Τι έχει να προσφερει στους Τουρκοκύπριους εργάτες αυτού του είδους ο αγώνας. Ουσιαστικά μια νέα κατοχή κάτω από Ελληνοκυπριακά στρατεύματα. Πρέπει να τρέφουμε ψευδαισθήσεις αν περιμένουμε τους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους να παρατήσουν την ηγεσία τους και να στραφούν προς εμάς. Τι περισσότερο έλεγχο για τη ζωή τους θα αποκτήσουν; Αντίθετα η εθνικιστική τους ηγεσία θα μπορεί εύκολα να τους συσπειρώσει γύρω της λέγοντας τους ότι οι Ελληνες έρχονται για να μας σκλαβώσουν, να μας καταπίεσουν. Η πείρα του παρελθόντος ενισχύει αυτή τη θέση.

Το ίδιο ισχύει και για τα συνθήματα. Η υποστήριξη του κράτους, η απαίτηση για αμυντική θωράκιση κι αλλα παρόμοια θα έχει το ίδιο αποτέλεσμα. Στα αυτιά των Τούρκων εργατών θα ηχεί κάτι σαν "Οι Ελληνες είναι ενωμένοι και ετοιμάζονται να πολεμήσουν εναντίον μας. Ας ενωθούμε και μεις." Αυτο σημαίνει ότι τέτοια τακτική μεγαλώνει το χάσμα ανάμεσα στα δύο τμήματα της Κυπριακής εργατικής τάξης.

Μπορουμε να το δουμε και διαφορετικα. Για τους Τουρκοκυπριους αντικατοχικος αγωνας να φυγουν τα Τουρκικα στρατευματα. Κατ' επέκταση και αυτοι που στηριζουν και στηριζονται απο τα στρατευματα. Δηλαδη η Τουρκοκυπριακη κεφαλαιοκρατικη ταξη. Αν μιλούμε για κοινο αγωνα Ελληνων και Τουρκων της Κυπρου σημαινει οτι μιλουμε και για κοινους στοχους. <u>Ο αγωνας των Τουρκοκυπριων ειναι αντικειμενικα αγωνας για κοινωνικη αλλαγη;</u>

Η απόρριψη των πολεμοχαρων συνθηματων και στοχων και του προσανατολισμου για απελευθερωση μεσα σε καπιταλιστικα πλαισια παει χερι-χερι με την παλη για ενοποιηση της εργατικης ταξης.

ο δρομος μπροστα

Μέχρι τώρα η παραδοσιακή αριστερά και στις δυο αποχρώσεις της ακολουθεί μια πολιτική δεσίματος στούς στόχους και επιδιώξεις της άρχουσας τάξης. Ενώ φραστικά δέχονται τήν ενότητα Ελλήνων καί Τούρκων εργατών, η πολιτική τους πρακτική και η συνθηματολογία τους κάθε άλλο παρά εξυπηρετεί αυτην τήν ενότητα. Αντίθετα, εφόσον δέχονται νά υποστηρίζουν την Ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη, ουσιαστικά μεγαλώνουν το χάσμα ανάμεσα στους Ελληνες και Τούρκους εργάτες.

Η ενότητα Ελλήνων και Τούρκων εργατών δεν ειναι μιά πολυτέλεια πού θα μπορούσαμε να τήν στερηθούμε. Είναι η βάση τού αγώνα μας. Κάθε επαναστάτης πρεπει να ειναι ξεκαθαρος γύρω από το θέμα. Στη καθημερινή μας δουλειά , στήν καθημερινη μας επέμβαση, θά χρειαστεί να κτυπήσουμε τον εθνικισμό που ειναι αρκετά πλατειά δε τος στίς εργατικες μαζες. Πρέπει να είμαστε ξεκάθαρο τοσο πάνω στις διάφορες μορφές του εθνικισμου, οσο και πως τον αντιμετωπίζουμε. Ο εθνικισμος δεν αντιμετωπίζεται ουτε με παρασιώπηση του, ούτε με μια πιο ήπια μορφή του.

Σε αντιπαράθεση με την παραδοσιακή αριστερά και όσους άλλους επικαλούνται τον διεθνισμό μόνο στις γιορτές, για μας πρέπει να ειναι βίωμα. Στόχος μας πρέπει να ειναι, μέσα απο την καθημερινή πάλη να φτάσει ο κάθε εργάτης να βλέπει πραγματικά τόν Τούρκο εργάτη σάν αδελφο του καί την δική του αρχουσα τάξη σαν ενα μέρος της Κυπριακής άρχουσας τάξης που ειναι ο αντικειμενικός του εχθρος.

Σε τελευταια ανάλυση διεθνισμος σημαίνει να ξεπεράσουμε τη διάσπαση και να κτίσουμε το κοινο ταξικό μέτωπο των Κυπριων εργατών. Το κοινό μέτωπο κτίζεται με τήν απόρριψη των διασπαστικών συνθηματων και στοχων και τήν αντικατάσταση τους με άλλα που ενωνουν, και με την σύνδεση των αγώνων στο Βορρά και το Νότο . Εκτός απο τήν προπαγάνδα μας ενάντια στην μυθοποίηση και αταξικοποίηση του κράτους και των οργάνων του, στις εθνικιστικές θέσεις των Κομμάτων και την αντιπαράθεση στόν ιδεολογικο τομέα γενικά , εχει περισσότερη σημασία η δουλειά στη βάση. Το ταξικό μέτωπο θα κτιστεί μόνον όταν ανεβει το αγωνιστικό επίπεδο του κινήματος και ερθει σύγκρουση με την άρχουσα τάξη. <u>Οταν οι στόχοι τών δυό τμημάτων της εργατικής τάξης είναι οι ίδιοι</u> Δηλ η απαλλοτρίωση της τάξης που τους εκμεταλλευεται. Ηδη οι Τούρκοι εργάτες ανοίγουν το δρόμο. Εδώ και ενα χρονο το απεργιακο κίνημα στο Βορρά βρισκεται σε αφάνταστα ψηλό επιπεδο φτάνοντας μέχρι και τη σύγκρουση με τα όργανα του κράτους.

Αντί να βλεπουμε το ανέβασμα του ταξικού αγώνα στο Βορρά και να γελούμε χαιρέκακα γιά το πόσο άσχημα περνούν στον Βορρά, ας δουλέψουμε για να ανεβεί ο ταξικος αγώνας στο Νότο στο ίδιο επιπεδο με τον Βορρά.

Απο μιά διεθνιστική σκοπια όλες οι κουβέντες για ένωση η ανεξαρτησία, για αμυντική θωράκιση, για κοινο αντικατοχικο μέτωπο δεν ειναι τόσο σωστες η λαθεμενες οσο ασχετες Εκείνο που έχει σημασία είναι αν παράλληλα με τις κουβέντες, έμπρακτα παλεύουμε για την ενοποίηση του κινήματος. Η δουλειά στήν βάση της τάξης γιά να παραδειγματιστούν οι Εργάτες του Νότου απο τους Εργάτες του Βορρά ειναι το άμεσο καθήκον. ■

χριστινας μιχαηλ

ο κωδικας βιομηχανικων σχεσεων

Τον Απριλη του 1977 υπογραφτηκε απο τους αρχηγους των συντεχνιων ΠΕΟ και ΣΕΚ, τον Συνδεσμο Εργοδοτων Κυπρου και τον Υπουργο Εργασιας ο Κωδικας Βιομηχανικων Σχεσεων. Ο κωδικας αυτος δεν εχει μονο επηρεασει τις μεχρι τωρα εργατικες σχεσεις με ενα αντεργατικο τροπο αλλα και θα συνεχισει να τις επηρεαζει για ενα ακομη μεγαλο χρονικο διαστημα. Επισης, υπαρχει πιθανοτητα να γινει ο κωδικας προοιμιο για την ληψη περαιτερω αντεργατικων μετρων στο μελλον. Γι αυτο το λογο, κανουμε σημερα μια αναλυση του κωδικα και του πως η εργατικη ταξη θα μπορεσει στο μελλον να καταπολεμησει και να αντιταχθει σε τετοια μετρα.

αντεργατικα μετρα

1.ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕΕΣ ΟΙ ΑΝΕΠΙΣΗΜΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Το πρωτο σοβαρο σημειο στον κωδικα ειναι σε σχεση με τις απεργιες και ειδικα τις ανεπισημες απεργιες. Στο σημειο 6Β του πρωτου μερους τονιζονται τα ακολουθα:

"Δεδομενου οτι αι ανεπισημαι απεργιαι ειναι καταδικασται κατα την διαρκειαν ισχυουσης συμβασεως η ενδιαφερομενη Ομοσπονδια/Συντεχνια θα λαμβανη τα κατα την κρισιν της δεοντα μετρα προς τερματισμον της απεργιας."

Δηλαδη αυτο το σημειο εμποδιζει τους απλους εργατες σε ενα χωρο δουλειας να κατεβουν σε απεργια εστω κι αν το θελησουν οι ιδιοι, οσο καιρο η γραφειοκρατια της συντεχνιας θα διαφωνει με αυτη την απεργια. Το σημειο αυτο ειναι πολυ πιο σοβαρο απο οτι μπορει να φαινεται στην αρχη γιατι, οπως φαινεται ξεκαθαρο σε αλλα σημεια του κωδικα, οι συντεχνιες δεν αποφασιζουν να κατεβουν σε απεργια προτου περασουν μεσα απο μια διαδικασια διαπραγματευσεων με εργοδοτες και κυβερνηση, που χρειαζεται αρκετο καιρο για να γινει. Και το πιο πιθανον ειναι οτι, μεχρι τοτε θαχουν φτασει σε μια συμβιβαστικη λυση.

Μια τετοια κατασταση, εμποδιζει την πρωτοβουλια και την συμμετοχη των ιδιων των εργατων στην επιλυση των προβληματων τους. Και κατι πιο σημαντικο, ειναι το γεγονος οτι με αυτη την συμφωνια, αφοπλιζει τους εργατες απο το δυναμικο οπλο της απεργιας για την διεκδικηση αιτηματων.

2.ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

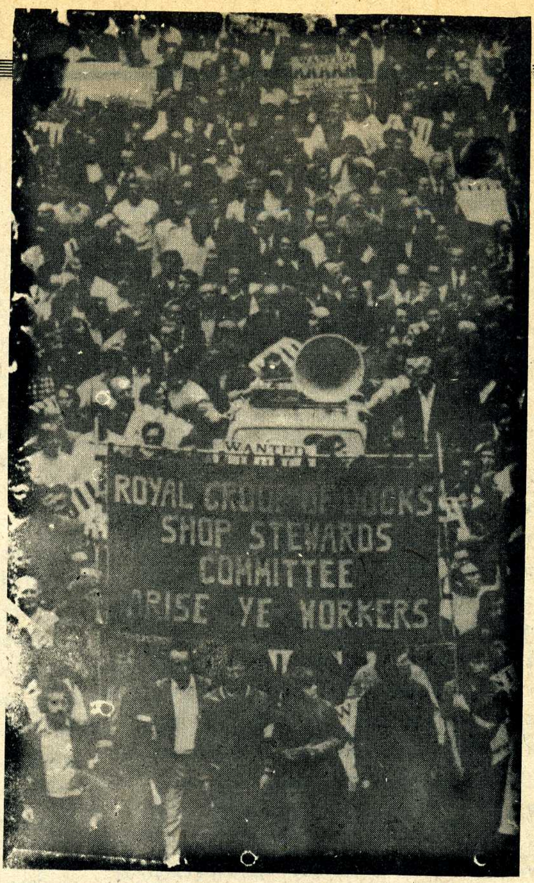
Στον κωδικα συμφωνηθηκε επισης οτι ο εργοδοτης μπορει να ενεργει σε πολλα θεματα χωρις να παιρνει υποψη του τους εργατες και τις συντεχνιες. Να τι λεει ο κωδικας:

"Νοειται ομως οτι εις περιπτωσεις θεματων τα οποια θεωρουνται ως προνομια της διευθυνσεως ο εργοδοτης εχει δικαιωμα να ενεργη ανευ οιασδηποτε συνεννοησεως μετα της συντεχνιας η των εργοδοτουμενων."

Το γεγονος οτι αυτα τα θεματα δεν προσδιοριζονται, δινει την ευχερια στον εργοδοτη να ενεργει αναλογα με τα συμφεροντα του, σχεδον σε ολα τα θεματα.

3.ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ενα τριτο σημειο ειναι πως οποιεσδηποτε ανακοινωσεις στον τυπο πρεπει να συμφωνουνται και απο τις δυο πλευρες. Δηλαδη οταν υπαρχει μια εργατικη διαφορα, εργοδοτες και συντεχνιες πρεπει να λενε τα ιδια πραγματα στον κοσμο. Αυτο ειναι καπως γελοιο γιατι αποκλειεται, εργοδοτες και εργατες να βλεπουν τα πραγματα απο την ιδια σκοπια. Δειχνει ομως και κατι αλλο: πως η γραφειοκρατια των συντεχνιων και σε αυτη την περιπτωση, ειναι διατεθειμενη να υποχωρηση στην διεκδικηση εργατικων αιτηματων συμβιβαζοντας τα πραγματα.

Οι Αγγλοι εργατες αγωνιστηκαν δυναμικα εναντια στο νομο βιομηχανικων σχεσεων που περαστηκε απο τους Συντηρητικους το 1971 και ειταν κατι παρομοιο με τον κωδικα βιομηχανικων σχεσεων στην Κυπρο. Η φωτογραφια ειναι απο διαδηλωση εναντια στη φυλακιση 5 λιμενεργατων και που η απελευθερωση τους σημαινε την απαρχη της πτωσης του νομου.

4.ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Οι γραφειοκρατες των συντεχνιων ισχυριζονται πως ο κωδικας υπογραφτηκε για να ενισχυσει και την θεση των εργατων. Ομως ακομα ενα σημειο στο ιδιο τον κωδικα δειχνει πως οτιδηποτε αλλο γινεται με τον κωδικα, παρα ενισχυση της εργατικης θεσης. Στο θεμα των απολυσεων ο κωδικας προνοει οπως:

" ο εργοδοτης δεον οπως γνωστοποιει προς την συντεχνια την προθεσιν του να προβει εις απολυσεις δυο τουλαχιστον μηνας προ της ημερομηνιας των απολυσεων."

Το γεγονος οτι ο κωδικας προνοει προειδοποιηση δυο μηνων πριν την απολυση, στην ουσια δεν σημαινει τιποτε μια και οι απολυσεις οι ιδιες, δεν εμποδιζονται απο καμια προνοια του κωδικα.

κωδικας οχι μοναδικος

Ολα αυτα ειναι μονο μερικα απο τα σημεια που συμφωνηθηκαν στον κωδικα. Βλεποντας τα κανενας, θα νομιζε πως ειναι σημεια απο τους αντεργατικους νομους του Καραμανλη στην Ελλαδα, η τον αντεργατικο νομο εργατικων σχεσεων, 1971, της Συντηρητικης κυβερνησης Χηθ στην Αγγλια.

Ο νομος 330/76 του Καραμανλη προνοει λογου χαρη οτι:

"η συμμετοχη εις απεργιαν μ
νομιμως συνεστημενου και λε
ματικου σωματειου η ενωσεως
καιαν λυσιν των εργασια ν
μισθωτων, αζημιως για τον ε

Δηλαδη, ο εργοδοτης μπορε
αποζημιωση εργατες που παιρ
σημες απεργιες.

Και στις δυο περιπτωσεις
δας, οι νομοι που ανφεραμε π
σουν καταστηθα την εργατικη
το δικαιωμα απεργιας προς σ
εργατων, το δικαιωμα ανεπιση
δικαιωμα πικεττοφοριας εξω α
και αλλα βασικα δικαιωματα
εργατες αγωνιζονται γι τοσα

Στην Αγγλια η εργατικη τα
τον αντεργατικο αυτο νομο, με
κυβερνηση αναγκαστηκε α τον

Στην Ελλαδα η εργατικη τα
σθεναρα εναντια στον 330 με
παναπεργια. Η κυβερνηση Καρ
με δακρυγονα και αστυνομια
εναντια στον νομο με αποτελε
επεισοδια τον Μαη του '76 κ
εκατονταδων αγωνιστων εργατ

Στην Αγγλια και Ελλαδα οι
ζοντας τους αντεργατικους νο
γουσαν μιλωντας για 'κριση'
ρον'. Στην Κυπρο το λενε 'ε
εδω περα τα αντεργατικα μετρ
συμπαρασταση της γραφειοκρατ
Οι αρχηγοι των συντεχνιων αν
εργατικων αγωνων, ενισχυουν τ

το κρατος κι ο

Το γεγονος οτι το κρατος,
κωδικα μαζι με την ηγεσια τω
τους εργοδοτες, δειχνει την σ
δινεται στο κρατος σαν ρυθμι
σχεσεων. Οι ιδιες οι προνοιε
τετοιες που να κανουν τον ρο
απο τους πιο σημαντικους παρ
εξελιχθουν οι εργατικες σχεσ

Αυτο πετυχαινεται με το ν
γειο εργασιας μεσολαβητης στ
ρες. Δηλαδη οταν οι εργοδοτε
τες των συντεχνιων, δεν τα κα
σε μια συμφωνια, κατα την δια
σεων, τοτε δεν μπορουν οι ιδι
διεκδικησουν δυναμικα τα αιτ
διαφορα πρεπει να παραπεφθει
αυτης της συμφωνιας:

"το υπουργειον δυναται να πρ
εστω κι αν αυτη δεν εζητηθη,
σκοπιμον να πραξη τουτο. Εις
σιν αποδοχη της μεσολαβησεως
ρας εξυπακουει παρομοιαν υποχ
πλευρας."

Αυτο φυσικα βαζει το κρατο
ση απο τους εργατες. Και η θε
ται απο το γεγονος οτι, η κυβε
επεμβει και με την διαιτησιαν
πιο ισχυρο οπλο απο την μεσολ
αποφαση παρθει θαναι δεσμευτι
Συγκεκριμενα η προνοια εχει ω
"Εφ' οσον αμφοτεραι αι πλευρα
η διαφορα παραπεφθη εις διαιτ
νται οπως η αποφασις του διαι
τικη δι αμφοτερας."

Εδω πρεπει να τονισθει πως

τοχη εις απεργιαν μη κυρησσομενη υπο
συνεστημενου και λειτουργουντος επαγγελ
σωματειου η ενωσεως, επιφερει την αυτοδι
σιν των εργασια ν σχεσεων των απεργων
, αζημιως για τον εργοδοτην."
η, ο εργοδοτης μπορει να απολυσει χωρις
ση εργατες που παιρνουν μερος σε ανεπι-
εργιες.
ις δυο περιπτωσεις Αγγλιας και Ελλα-
μοι που ανφεραμε προσπαθησαν να κτυπη
στηθα την εργατικη ταξη, αφαιρωντας
μα απεργιας προς συμπαρασταση αλλων
το δικαιωμα ανεπισημης απεργιας, το
πικεττοφοριας εξω απο χωρους δουλειας
βασικα δικαιωματα για τα οποια, οι
γωνιζονται για τοσα χρονια.
γγλια η εργατικη ταξη καταπολεμησε
γατικο αυτο νομο, μεχρι που η Εργατικη
αναγκαστηκε να τον αλλαξει.
λλαδα η εργατικη ταξη αγωνιστηκε
ναντια στον 330 με διαδηλωσεις και
α. Η κυβερνηση Καραμανλη κτυπησε
ονα και αστυνομια ολες τις εκδηλωσεις
τον νομο με αποτελεσμα, τα αιματηρα
τον Μαη του '76 και την θυματοποιηση
ων αγωνιστων εργατων.
γγλια και Ελλαδα οι κυβερνησεις ψηφι-
υς αντεργατικους νομους, τους δικαιολο-
λωντάς για 'κριση' και 'δημοσιον συμφε-
ην Κυπρο το λενε 'εθνικο συμφερον' και
τα αντεργατικα μετρα παιρνονται με την
αση της γραφειοκρατιας των συντεχνιων.
των συντεχνιων αντι να ηγηθουν των
αγωνων, ενισχυουν τον ρολο του κρατους.

ο κρατος κι ο ρολος του

ονος οτι το κρατος, συνυπογραψε τον
ζι με την ηγεσια των συντεχνιων και
δοτες, δειχνει την σπουδαιοτητα που
το κρατος σαν ρυθμιστη των εργατικων
Οι ιδιες οι προνοιες του κωδικα, ειναι
ου να κανουν τον ρολο του κρατους, ενα
πιο σημαντικους παραγοντες, στο πως θα
ν οι εργατικες σχεσεις.
ετυχαινεται με το να γινεται το Υπουρ-
σιας μεσολαβητης στις εργατικες διαφο-
δη οταν οι εργοδοτες και οι γραφειοκρα.
υντεχνιων, δεν τα καταφεροι να φτασουν
μφωνια, κατα την διαρκεια δ. γ ραγματευ-
δεν μπορουν οι ιδιοι οι εργατες να
ουν δυναμικα τα αιτηματα τους, αλλα η
ρεπει να παραπεφθει στο υπουργειο. Βα
συμφωνιας:
γειον δυναται να προσφερει μεσολαβησιν
αυτη δεν εζητηθη, εισετι, εαν κρινη
α πραξη τουτο. Εις τοιαυτην περιπτω-
η της μεσολαβησεως υπο της μιας πλευ-
ουει παρομοιαν υποχρεωσιν της ετερας

σικα βαζει το κρατος σε πιο ευνοικη θε
ς εργατες. Και η θεση αυτη ενδυναμωνε-
γεγονος οτι, η κυβερνηση μπορει να
ι με την διαιτησιαν. Η διαιτησια ειναι
οπλο απο την μεσολαβηση γιατι οποια
ρθει θαναι δεσμευτικη για τους εργατες
να η προνοια εχει ως εξης:
αμφοτεραι αι πλευραι συμφωνουν οπως
παραπεφθη εις διαιτησιαν αυται αποδεχο
η αποφασις του διαιτητου ειναι δεσμευτ
φοτερας."
πει να τονισθει πως διαιτητης και κα-
νονες διαιτησιας, αποφασιζονται απο το υπουργειο εργασιας.

Βασικο ομως στοιχειο της ολης καταστασης, ειναι πως κατα την διαρκειαν ολων αυτων των διαδικασιων, οι εργατες δεν μπορουν να κατεβουν σε απεργια η αλλου ειδους δυναμικο αγωνα. Αυτο λεγεται ξεκαθαρα στον κωδικα και για την περιπτωση ερευνας που γινεται απο Διερευνητικη Επιτροπη για συγκεκριμενη διαφορα εργοδοτων συντεχνιων.
Δηλαδη:
"Δια διαφοραν παραπεφθεισαν εις Διερευνητικη Επιτροπην δεν θα κηρυσσεται απεργια η ανταπεργια εφ' οσον η ερευνα συνεχιζεται."

Ολα αυτα ενδυναμωνουν τον ρολο του κρατους. Κι ο ρολος αυτος φαινεται να ειναι πιο ισχυρος απο τον ρολο των συντεχνιων, μια και το κρατος μπορει να βγαζει δικες του ανακοινωσεις στον τυπο οσο αφορα εργατικες διαφορες, ενω οι συντεχνιε πρεπει να βγαζουν κοινες ανακοινωσεις με τους εργοδοτες. Με τον τροπο αυτο εμποδιζονται οι εργτες, στο να μαθουν τι ακριβως συζητιεται στις διαπραγματευσεις, για την επιλυση των προβληματων τους. Η ελλειψη σωστης πληροφορησης ειναι προβλημα και για τους αμεσα ενδιαφερομενους εργατες αλλα και για τους υπολοιπους εργατες, που θα μπορουσαν να δωσουν συμπαρασταση στους εργατες που αντιμετωπιζουν ενα συγκεκριμενο προβλημα.

Γινεται προσπαθεια στον κωδικα να δημιουργηθει μια τετοια εικονα για το κρατος, που να το δειχνει ουδετερο και χωρις ιδιαιτερα συμφεροντα, ετσι που να μπορει να δινει αντικειμενικες λυσεις στις εργατικες διαφορες. Ομως απο τη φυση του το κρατος δεν μπορει να δωσει αντικειμενικες λυσεις. Ζουμε σε μια ταξικη κοινωνια, οπου το κρατος εξυπηρετει τα συμφεροντα της αρχουσας ταξης, που δεν ειναι αλλη απο τη ταξη των κεφαλαιοκρατων. Και αυτοι που απαρτιζουν τον κυβερνητικο μηχανισμο, υπουργοι, ανωτεροι κυβερνητικοι υπαλληλοι κλπ, αν δεν ειναι οι ιδιοι κεφαλαιοκρατες, ασπαζονται την αστικη ιδεολογια. Γι αυτο οποια λυση και ναρθει απο αυτο τον μηχανισμο οσον αφορα τα εργατικα προβληματα, θαναι μια λυση εναντια στα εργατικα συμφεροντα.

κωδικας και οι εργοδοτες

Ο κωδικας παρουσιαστηκε σαν επιταχτικη αναγκη, για την αναπτυξη της οικονομιας λογω του 'εθνικου' προβληματος και 'εθνικων' συμφεροντων. Στην ουσια τα 'εθνικα' συμφεροντα, ειναι τα συμφεροντα των κεφαλαιοκρατων, μια κι αυτο σημαινει τριπλασιασμο των κερδων τους, σε βαρος του βιοτικου επιπεδου των εργατων. Το πως γινεται αυτο φανηκε καθαρα στο αρθρο "ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ" στο προηγουμενο τευχος του 'δελτιου συζητησης'.

Τα φτηνα μεροκαματα ειναι βασικος παραγοντας για την διατηρηση ψηλων κερδων, για τους κεφαλαιοκρατες της Κυπρου. Οπως τονισε προσφατα ο προεδρος του Κυπριακου Εμπορικου και Βιομηχανικου Επιμελητηριου, (ΚΕΒΕ), Μ.Σαββιδης:
"...η εκδηλουμενη προσφατα τασης εντονης αυξησεως των μισθων και ημερομισθιων σ' ορισμενους τομεις αποτελει παρεκκλιση απ' την προαναφερθεισα αρχη και θα πρεπει να τεθει υπο καποιον ελεγχον."

Αυτο δειχνει οτι οι εργοδοτες ειναι αποφασισμενοι, να κρατησουν τα μεροκαματα χαμηλα. Γι αυτο και με το δικηο του βιαστηκαν να υπογραψουν τον κωδικα προτου καν, ενταθουν οι εργατικοι αγωνες για διεκδικηση πιο ψηλων μεροκαματων και καλυτερων συνθηκων δουλειας. Και στην προσπαθεια τους αυτη οι εργοδοτες εχουν την 'συμπαρασταση' τής γραφειοκρατιας των συντεχνιων.

ο ρολος των συντεχνιων

Ο κωδικας βιομηχανικων σχεσεων δεν ειναι κατι καινουργιο στην ιστορια των εργατικων σχεσεων στην Κυπρο. Ερχεται σαν συνεχεια των προηγουμενων συμφωνιων της ηγεσιας των συντεχνιων με εργοδοτες και κρατος, για ρυθμιση των εργατικων σχεσεων, περιορισμο των μισθων και ελεγχο των εργατων. Δειχνει πως βλεπουν την θεση τους μεσα στην αστικη κοινωνια οι ηγετες των συντεχνιων και εξηγα γιατι αυτοι οι ηγετες συμφωνανε με εργοδοτες και κυβερνηση.

Τον ρολο τους τον βλεπουν μεσα στο ιδιο το καπιταλιστικο συστημα, σε συνεργασια μαζι του. Για την διατηρηση της δικης τους θεσης αποφευγεται η ταξικη παλη. Και στο τελος αντι για καθοδηγητες των αγωνων της εργατικης ταξης, 'αστυνομευουν' τους εργατες μαζι με τους εργοδοτες και το κρατος.

Αποφευγουν να αφησουν οποιαδηποτε πρωτοβουλια στους ιδιους τους εργατες. Προτιμουν ν'αντικαταστησουν την εργατικη ταξη και τον ρολο της στην επιλυση εργατικων προβληματων με το κρατος. Ετσι αποφευγετε η ενεργη συμμετοχη των εργατων σε δυναμικους αγωνες και η πολιτικη συνειδητοποιηση των πιο αγωνιστων εργατων. Αυτο κανει την 'αστυνομεύση' και τον ελεγχο πιο ευκολα. Στους εργατες αφηνεται ο παθητικος ρολος, του να μην κανουν τιποτε και να περιμενουν λυσεις απο τους ηγετες, χωρις την δικη τους συμμετοχη.

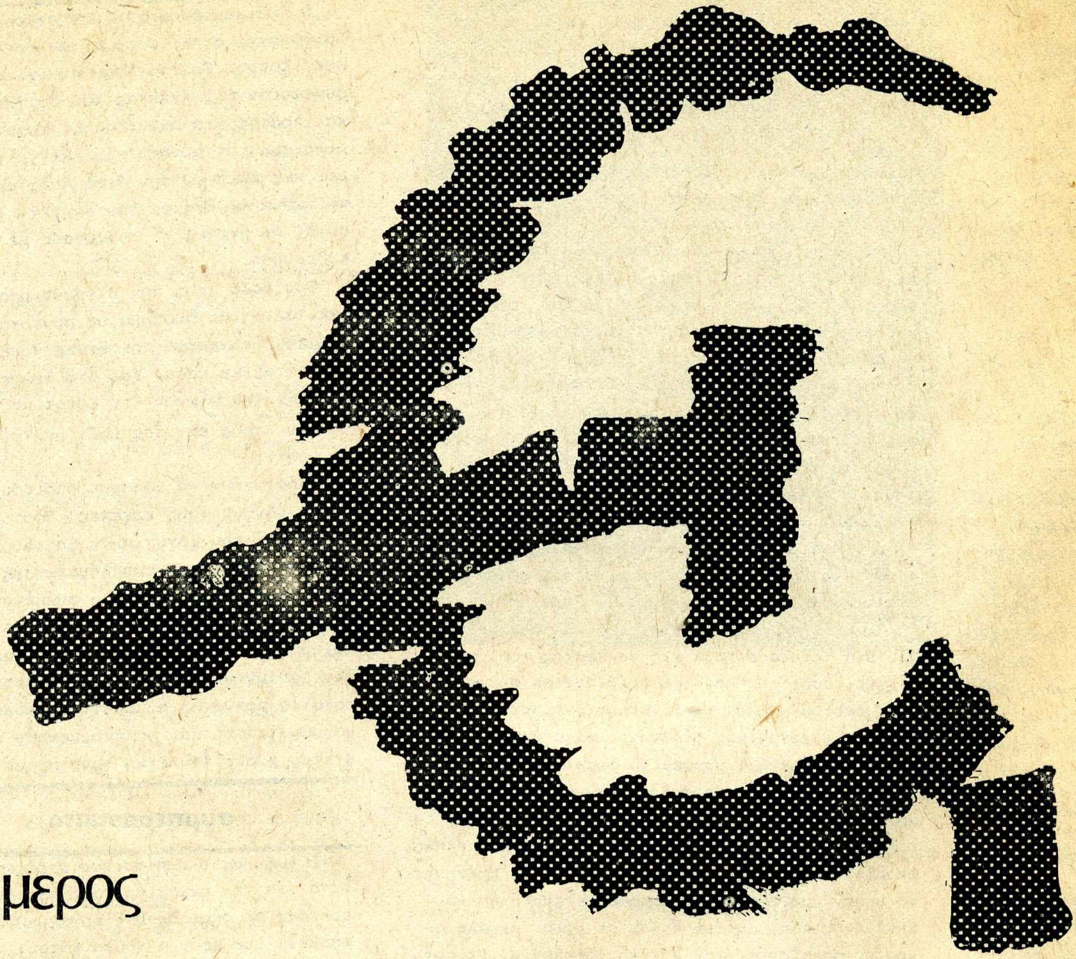
συμπερασματα

Ο Κωδικας Βιομηχανικων Σχεσεων ειναι μια ηττα για την εργατικη ταξη και θα βρισκεται εμποδιο σε οποιοδηποτε εργατικο αγωνα, για τα επομενα δυο χρονια τουλαχιστον. Και τα πραγματα χειροτερεψουν απο το γεγονος πως οι ιδιοι οι ηγετες των συντεχνιων υπογραψαν τον κωδικα.

Εμεις πιστευουμε πως η οργανωση των εργατων σε συντεχνια ειναι βασικη προυποθεση για ενοτητα των εργατων, συνειδητοποιηση της ταξης τους και για οποιοδηποτε εργατικο αγωνα και διεκδικηση αιτηματων. Ομως η οργανωση αυτη ειναι χωρις, σημασια αν οι ιδιοι οι εργατες δεν συμμετεχουν ενεργα στην επιλυση των προβληματων τους κι αν ολες οι αποφασεις και λυσεις ερχονται απο τους γραφειοκρατες των συντεχνιων.
Ο κωδικας ειναι ενα ατρανταχτο παραδειγμα του ποσο λανθασμενη και αντεργατικη μπορει ναναι η πολιτικη των ηγετων.

Η ενεργη συμμετοχη του καθε εργατη σ' αυτους τους αγωνες οχι μονο κανει ευ ολη την διεκδικηση αιτηματων και ενδυναμωνει την εργατικη ταξη στο συνολο της, αλλα και ανεβαζει την πολιτικη συνειδητοποιησητων εργατων. Η συνειδητοποιηση της ταξης τους, κανει τους εργατες να δουν πιο καθαρα τη σχεση των προβληματων τους με το συστημα το οποιο ζουμε και την αναγκη αλλαγης αυτου του συστηματος.

Αυτη την στιγμη ο ρολος του καθε αγωνιστη εργατη και του καθε συνειδητου αριστερου ειναι να αγωνιστουν ετσι ωστε να εμποδιστει η εφαρμογη του κωδικα που κτυπα τα ταξικα συμφεροντα των εργατων και βοηθα στο να θησαυριζουν οι κεφαλαιοκρατες καθε μερα και περισσοτερα. Επισης μπαινει σαν βασικος σκοπος, η δημιουργια ενος αγωνιστικου εργατικου κινηματος που θα μπορει στο μελλον να εμποδιζει την υπογραφη τετοιων κωδικων και τη ληψη οποιοδηποτε αλλων αντεργατικων μετρων. Ενος κινηματος που θα μπορεσει να ηγηθει σωστα των εργατικων αγωνων.

α μερος

το ανεξαρτητο εργατικο προγραμμα

ρωτη ηλια

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο μέρος ἑνὸς κειμένου ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 3 μέρη μὲ τὸν γενικὸ τίτλο "Ρεφορμισμός, σταλινισμός, καὶ ἐπαναστατικὴ διέξοδος."

Ὁ σκοπὸς τοῦ ἄρθρου δὲν εἶναι νὰ παρουσιάση ἕνα συγκεκριμένο πολιτικὸ πρόγραμμα γιὰ τὸν Κυπριακὸ χῶρο, γιὰ τὴν νίκη τῆς Σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Ἕνα τέτοιο ἔργο εἶναι δουλειὰ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος τὸ ὁποῖο ... λάμπει μὲ τὴν ἀπουσία του στὴν Κύπρο. Εἶναι δουλειὰ που ἀπαιτεῖ σκληρὴ δουλειὰ καὶ μεγάλη σοβαρότητα στὴν ἐπεξεργασία του πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνει στὰ πλαίσια ἑνὸς ἄρθρου.

Σκοπὸς μας εἶναι λοιπὸν νὰ ξεκαθαρίσουμε τοὺς λογαριασμοὺς μας μὲ τὸν Σταλισμὸ στὸν χῶρο τῆς θεωρίας, σὰν Μαρξιστὲς ἐπαναστάτες: νὰ δώσουμε στὴ νέα γενιὰ τῶν ἐπαναστατῶν ἀγωνιστῶν τὰ θεωρητικὰ ὅπλα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ξεπεράσουν τὴ γραφειοκρατικὴ ἀρτηριοσκλήρωση καὶ τὸν μενσεβικισμὸ μὲ τὰ ὁποῖα τόσα χρόνια τὸ ΑΚΕΛ, κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἔχει ἀποχαυνώσει καὶ ἀποπροσανατολίσει τὲς Κυπριακὲς μᾶζες τῶν ἐργαζομένων: μὲ δυὸ λόγια νὰ παρουσιάση τὴ δυνατότητα ὕπαρξης τῆς ἐπαναστατικῆς ἐναλλαχτικῆς λύσης γιὰ τὲς ὑποανάπτυχτες χῶρες καὶ γιὰ τὴν Κύπρο εἰδικώτερα.

ΤΑΧΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

Σὰν ἀφορμὴ παίρνουμε τὸ ἄρθρο τοῦ Δ. Χριστόφια "ΑΚΕΛ: Θέματα ταχτικῆς καὶ Στρατηγικῆς" ποὺ παρουσιάστηκε στὸν "Νέο Δημcκράτη" Νο 45, Νιόβρ 1975, σ.16.

Ἀρχίζοντας λοιπὸν ὁ Δ. Χριστόφιας μᾶς ἐξηγεῖ τί εἶναι (σύμφωνα πάντα μὲ τὸν Ἀκελικὸ Μαρξισμὸ) ἡ Στρατηγικὴ καὶ ἡ ταχτικὴ τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος.

Στὴν σφαῖρα λοιπὸν τῆς στρατηγικῆς ἔχουμε νὰ "καθορίσουμε τὴν κατεύθυνση τοῦ κύριου πλήγματος". Ὁλόκληρη ἡ παραμόρφωση τοῦ Μαρξισμοῦ ἀπὸ τὸ Σταλινικὸ ἔκτρωμα βρίσκεται συμπυκνωμένη σ' αὐτὴ τὴ

φραση. Γιά τούς μαρξιστές έπαναστάτες ή στρατηγική άπορρέει άπό τήν κατανόηση τῆς ἱστορικῆς χρεωκοπίας τοῦ καπιταλισμοῦ σάν κοινωνικό σύστημα στό παγκόσμιο ἐπίπεδο καί τήν βίαια ἀνατροπή του. Γιά τό χτίσιμο τῆς Σοσιαλιστικῆς κοινωνίας.

'Ο Στρατηγικός στόχος λοιπόν εἶναι πάντα ή Σοσιαλιστική ἐπανάσταση, σάν ἀπαρχή μιᾶς ἐποχῆς νέας ἀνάπτυξης τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων βασισμένες σ' ἕνα νέο τρόπο παραγωγῆς. Οὔτε λέξη, οὔτε κάν ἀναφορά στό ποιός εἶναι ὁ στρατηγικός στόχος ἀπό τόν Δ. Χριστόφια. 'Η ἱστορική διαδικασία χωρίζεται σέ μίνι-διαδικασίες πού τό τέλος τῆς μιᾶς εἶναι ή ἀφετηρία τῆς ἄλλης: τά ἱστορικά στάδια. Εἶναι καθαρό λοιπόν ὅτι γιά τόν Δ. Χ. ή στρατηγική καθορίζεται ἀπό τήν ἐκπλήρωση τῶν συνθηκῶν ἑνός συγκεκριμένου σταδίου (ἀνύπαρκτου ἐξ' ἄλλου ὅπως θά δοῦμε παρακάτω) κι' ὄχι μιᾶς ἐποχῆς, δηλ. αὐτῆς τοῦ καπιταλισμοῦ. Αὐτό θά σήμαινε ὅτι θάπρεπε νά παρουσιάσουμε τήν σοσιαλιστική ἐπανάσταση σάν στρατηγικό στόχο, ἀλλά τί "Τροτσκιστής" νά κατηγορηθεῖ ὁ Κος Χριστόφιας; 'Απ' αὐτή τήν σταδιακή λογική που μένει ξένη ἀπό τήν Μαρξιστική διαλεχτική μέθοδο ἀνάλυσης, ἀπορρέει καί ή θεωρία τῆς "πρωτεύουσας καί δευτερεύουσας ἀντίφασης". Δηλαδή, στό "ἐθνικοαπελευθερωτικό" στάδιο κάμνουμε ἀντι-ἱμπεριαλιστικό κι ὄχι ἀντικαπιταλιστικό ἀγῶνα, καί τά γνωστά γιά "μάξιμουμ" καί "μίνιμουμ" προγράμματα . Μέ ἁπλᾶ λόγια, ὅταν χτυποῦμε τήν "κύρια" ἀντίφαση ζητοῦμε λίγα, ὅταν ξεμπερδέψουμε μέ τήν "κύρια" ἀντίφαση (ἱμπεριαλισμός), ζητοῦμε περισσότερα καί δείχνουμε τά δόντια στούς δικούς μας καπιταλιστές.

'Από τήν ἴδια λογική ἀπορρέει καί ή θεωρία τῆς εἰρηνικῆς συνείπαρξης. Δηλαδή, δεχόμαστε σάν ἀρχή τήν συνείπαρξη τοῦ καπιταλισμοῦ χωρίς νά πολεμᾶμε γιά τήν βίαιη ἀνατροπή τῶν ἀστικῶν κυβερνήσεων, προκειμένου νά διαφυλάξουμε τές ἐπαναστατικές κατακτήσεις τῶν Σοσιαλιστικῶν χωρῶν!

'Από τά πιό πάνω βγαίνει σά φυσικό ἀπακόλουθο, ή μή ἀναφορά στή Σοσιαλιστική ἐπανάσταση.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΧΤΙΚΗ

"Οσο γιά τήν ταχτική, αὐτή "ἀπορρέει ἀπό τή στρατηγική, ὑποτάσσεται σ' αὐτήν, ἀποβλέπει στή λύση τῶν τρεχόντων καθηκόντων τοῦ κινήματος καί γι' αὐτό εἶναι περισσότερο εὐλύγιστη. Στή σφαῖρα τῆς ταχτικῆς ὑπάγονται ὁ καθορισμός τῆς τρέχουσας πολιτικῆς τοῦ κόμματος στή δοσμένη συγκεκριμένη κατάσταση, ὁ ὑπολογισμός τῶν ἀλλαγῶν στό συσχετισμό τῶν ταξικῶν δυνάμεων, ή ἐκλογή τῶν μορφῶν καί τῶν μεθόδων πάλης, ή χρησιμοποίηση τέτοιων συνθημάτων πού ν' ἀντιστοιχοῦν στές συγκεκριμένες συνθῆκες καί νά ἐξασφαλίζουν κατά τόν καλύτερο τρόπο τήν ἐπίτευξη τῶν στρατηγικῶν καθηκόντων." (σ.16 Ν.Δ.). Τήν παράγραφο σέ συνάρτηση μέ τόν καθορισμό τῆς στρατηγικῆς, διατρέχει ή λογική τῆς ἐκπλήρωσης καί ἐπίτευξης τῶν ἄμεσων προβλημάτων στά πλαίσια ἑνός περιορισμένου ἱστορικοῦ σταδίου, καί μέ βάση ἕνα "μίνιμουμ" πρόγραμμα.

Σίγουρα ή ταχτική τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἐργατικοῦ κόμματος ἀπορρέει ἀπό τήν ἐπικαιρότητα καί καθορίζεται σέ σχέση μέ τά προβλήματα πού παρουσιάζονται. 'Ο σκοπός της ὅμως εἶναι (κι' αὐτό τό "ξεχνᾶ" ἔντεχνα ή 'Ακελικός ρεφορμισμός) νά δείξη μέσα ἀπό τήν καθημερινή πάλη τήν ἀναγκαιότητα τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἀστικῆς τάξης καί σ' αὐτό ὁ Λενινισμός εἶναι τό πιό ἐκλεκτό κι' ἔντεχνο πολιτικό ἐργαλεῖο. Ξεκινῶντας ἀπό τή ρεφορμιστική συνείδηση τῆς ἐργατικῆς τάξης (αὐξήσεις ήμερομισθίων, καλυτέρευση ὅρων ζωῆς κ.λ.π.) ὁ Λενινισμός διαπαιδαγωγεῖ ἔμπραχτα τές μάζες δείχνοντας τους τήν ἀνεπάρκεια αὐτῶν τῶν ἀπαιτήσεων. 'Εφ' ὅσον ὁ καπιταλισμός παραμένει σάν κοινωνικό σύστημα τῆς ἐκμετάλλευσης καί ὁδηγεῖ τές μάζες στό πάρσημο τῆς ἐπαναστατικῆς συνείδησης γιά τήν μεταμόρφωση τῆς ἀσυνείδητης δυσαρέσκειας σέ συνειδητή ἐξέγερση γιά τήν ἀνατροπή τῆς ἀστικῆς τάξης, γιά τή νίκη τῆς Σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης, τήν ἐξαφάνιση τῶν ταξικῶν ἀντιθέσεων.

'Ενῶ τό πρόβλημα παρουσιάζεται ἰδιαίτερα ὀξύ γιά τήν Κύπρο λόγω τῆς ὕπαρξης προβλήματος ἐθνικῆς μειονότητας, τό ΑΚΕΛ μόνο δουλική ὑποταγή στούς Κύπριους ἀστούς ἔχει νά ἐπιδείξη σ' ὅλη τήν ἱστορία του χωρίς τήν ἐπεξεργασία ἑνός ὁποιουδήποτε μεταβατικοῦ προγράμματος πού νά ἑνώνει τούς "Ελληνες καί Τούρκους καταπιεζόμενους κι ἐκμεταλλευόμενους ἀπό τήν ἀστική τάξη κάτω ἀπό τή σημαῖα τοῦ ἐπαναστατικοῦ Μαρξισμοῦ.

'Η ἀνάπτυξη τῆς Κυπριακῆς οἰκονομίας ἔγινε καί γίνεται πάνω στή ράχη τοῦ Κύπριου ἐργάτη καί φτωχοῦ ἀγρότη, πού πλήρωσαν μ' ἕνα πραξικόπημα κι' ἕνα ἱμπεριαλιστικό πόλεμο τήν δουλοπρέπεια τοῦ κόμματος τους ἀπέναντι στούς ἀστούς.

"...Γιά νά ἐξαπατήσουν τόν λαό, οἱ ἀστοί δημοκράτες πάντοτε προωθοῦσαν καί προωθοῦν διάφορα "συνθήματα". Χρειάζεται νά ἐπαληθεύσουμε τήν εἰλικρίνειά τους, νά παραλλήλισουμε τές πράξεις μέ τά λόγια, νά μήν ἀρκέστοῦμε σέ ἰδεαλιστικές ή τσαρλατάνικες φράσεις, ἀλλά νά ἀναζητήσουμε τό πραγματικό ταξικό περιεχόμενο" (1).(ὑπογραμμήσεις δικές μου) "Ενα πραγματικό Λενινιστικό κόμμα θάλεγε: "Μᾶς λέτε κύριοι Κύπριοι καπιταλιστές ὅτι μέ τήν εἰσβολή χάσατε πολλά καί δέν μπορεῖτε γιά μᾶς αὐξήσετε τούς μισθούς μας. Πρῶτα-πρῶτα φανήκατε ἀδύναμοι νά ἀποτρέψετε ἕνα πραξικόπημα τό ὁποῖο μιά μερίδα ἀπό σᾶς ὑποστήριξε. Πάντα τσακώνεστε γιά τό ποιός θά τρώει τήν μεγαλύτερη μερίδα τῶν καρπῶν τῆς δουλειᾶς μας. Τώρα μᾶς λέτε νά σᾶς ὑποστηρίξουμε ξανά, γιά τή "σωτηρία τῆς Κύπρου" καί πρέπει νἆμαστε ἕτοιμοι γιά κάθε εἴδους θυσία. Τό περίεργο εἶναι ὅτι πάντα ἐμεῖς οἱ ἐργάτες κάνουμε θυσίες, ἐνῶ ἐσεῖς γεμίζετε τά θησαυροφυλάκια τῶν Τραπεζῶν. Γιά νά πολεμήσουμε μαζί σας δεῖξτε μας τά λογιστικά σας βιβλία καί τούς τραπεζιτικούς σας λογαριασμούς γιά νά δοῦμε πόσα ἔχετε "χάσει" Γιατί ἐμεῖς τώρα πεινᾶμε καί ζοῦμε σέ ἀντίσκηνα γιά νά ξαναχτίσετε τά ἐργοστάσιά σας. Καταδικάζετε τούς 'Αμερικάνους γιά τό ρόλο τους, καί ἀπό τήν ἄλλη οἱ ἴδιοι οἱ 'Αμερικάνοι σᾶς δίνουν χρηματική βοήθεια γιά νά ξαναφτιάξετε τές περιουσίες σας. 'Εμεῖς τί ἔχουμε νά κερδίσουμε ἀπ' ὅλ' αὐτά; Τά δικά σας λάθη καί τές ἀντιφάσεις τοῦ συστήματος πού ἐκπροσωπεῖτε δέν θά τά πληρώσουμε οὔτε ἐμεῖς οὔτε οἱ Τουρκοκύπριοι ἐργάτες, γιατί οἱ ἐργάτες σ' ὅλο τόν κόσμο δέν ἔχουν ἀντικρουόμενα συμφέροντα ὅπως ἐσεῖς οἱ καπιταλιστές πού κάνετε

πολέμους χρησιμοποιῶντας τούς ἐργάτες κι' ἀγρότες σάν στρατό σας ἐνάντια σ' αὐτούς ἄλλων χωρῶν μόλις τσακωθεῖτε μέ τούς ἄλλους καπιταλίστες γιά τό ποιό θά πάρει τή μερίδα τοῦ λέοντος. Δεχόμαστε νά πολεμήσουμε μαζί σας γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Κύπρου, ἀλλά μέ τούς δικούς μας ὅρους."

Φυσικά ἐδῶ θά 'ρθοῦν οὐρλιάζοντας οἱ μεγάλοι Μαρξιστές-Λενινιστές τοῦ ΑΚΕΛ νά μᾶς ποῦν ὅτι οἱ "Τροτσκιστές μικροαστοί" ὑπερπηδοῦν στάδια ολάκερα καί προωθοῦν "ἀριστερίστικα" τήν πρόωρη ταξική σύγκρουση, καί νά μᾶς ὑπενθυμήσουν ὅτι διεξάγουμε ἐθνικο-απελευθερωτικό, ἀντιϊμπεριαλιστικό ἀγῶνα κι' ὄχι ἀντικαπιταλιστικό. Γιά τούς Μαρξιστές ἐπαναστάτες, ὁ ἰμπεριαλισμός παραμένει πάντα τό ἀνώτατο στάδιο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καί σάν τέτοιο τόν ἀντιμετωπίζουμε. Μόνη σωτηρία τῆς παγκόσμιας ἐργατιᾶς μπροστά στό ἰμπεριαλιστικό σφαγεῖο, ἡ ἐξάλειψις τοῦ συστήματος πού γεννᾶ τόν ἰμπεριαλισμό: ἡ ἀνατροπή τοῦ καπιταλισμοῦ, καί τό χτίσιμο τοῦ Σοσιαλισμοῦ ἀκόμα καί στές μικρές ὑποαναπτυχτες χῶρες. 'Ο ἀντιιμπεριαλιστικός ἀγῶνας δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ταυτόχρονα καί ἀντικα[illegible]αλιστής.

ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Κύπρος σάν θῦμα τοῦ νεοαποικισμοῦ, μορφή ἰμπεριαλιστικῆς ὑποδούλωσης τῶν παλιῶν ἀποικιῶν, ἔχει μιά σειρά ἀστικο-δημοκρατικῶν προβλημάτων νά λύση, τά κυριώτερα ἀπό τά ὁποῖα εἶναι τό ἀγροτικό, ἡ ἐκβιομηχανοποίηση καί φυσικά τό λεγόμενο ἐθνικό πρόβλημα. 'Η ἴδια ὅμως ἡ ξενόδουλη ἀστική τάξη (πάνω σ' αὐτό θά ξανάρθουμε), δέν μπόρεσε σ' ὅλα τά 18 χρόνια τῆς ἐξουσίας της μετά τήν "ἀποτίναξη" τοῦ ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ νά προχωρήση παρά μόνο σέ μέτρα τόσο ἐπιφανειακά, πού στήν οὐσία δέν ἀνταποκρίνονταν στές βαθειές κοινωνικές ἀλλαγές πού χρειαζόταν ἡ καθυστερημένη Κυπριακή οἰκονομία (ἀναδασμός τῆς τεράστιας ἐκκλησιαστικῆς γῆς, ἐθνικοποίηση τῶν μεταλλίων χωρίς ἀποζημίωση, λῦσις τοῦ ἀρδευτικοῦ προβλήματος κοινωνικές ἀσφαλίσεις, κάθαρση).

Δέν ἀρνούμαστε καί δέν γυρίζουμε τή ράχη μας σέ κανένα δημοκρατικό αἴτημα ἔστω κι' ἄν ἔχει ἀστικοδημοκρατικό χαραχτῆρα ἤ καί μικροαστικό. Γιατί αὐτά τά αἰτήματα ὅταν ἡ ἴδια ἡ ἀστική κυβέρνηση δέν μπορεῖ νά τά λύση (ὅταν τά λύει) παρά μέ μισομέτρα πέρνουν ἕνα χαραχτῆρα ἐπαναστατικό. Τά συνθήματα αὐτά μποροῦμε νά τά προωθήσουμε παράλληλα μέ τήν κομμουνιστική προπαγάνδα.

Μπροστά στήν ἀδυναμία τῶν ἀστῶν νά τά λύσουν, αὐτά τά ἀστικο-δημοκρατικά αἰτήματα στρέφονται ἐναντίον τους, καί μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν γιά τήν ἐπαναστατική κινητοποίηση τῶν μαζῶν. Παρ' ὅλο λοιπόν τόν ἀστικό χαραχτῆρα τῶν αἰτημάτων του τό προλεταριάτο μπορεῖ νά τά λύση μέ τρόπο ὄχι ρεφορμιστικό ἀλλά ἐπαναστατικό, κάτω ἀπό τήν καθοδήγηση τοῦ ἐπ. κόμματος: "'Εν τῷ μεταξύ αὐτό δέ σημαίνει καθόλου ὅτι ἡ Σοσιαλδημοκρατία* θά σταματήση τόν ἄμεσο κι' ἐπίμονο ἀγῶνα γιά ὅλ' αὐτά τά (ἀστικοδημοκρατικά, σημ. δική μου) αἰτήματα-αὐτή ἡ ἀποχή θά ἔπαιζε ἁπλούστατα τό παιγνίδι τῆς μπουρζουαζίας καί τῆς ἀντίδρασης - ἀντίθετα, συνεπάγεται ἡ ἀνάγκη νά φορμουλαριστοῦν ὅλ' αὐ-

τά τά αἰτήματα καί νά τούς δώσουμε ἕνα χαραχτῆρα ὄχι ρεφορμιστικό, ἀλλά ἐπαναστατικό· ὄχι μένοντας μέσα στά πλαίσια τῆς ἀστικῆς νομιμότητας ἀλλά σπάζοντας τα· ὄχι μόνο νά εὐχαριστιόμαστε μέ κοινοβουλευτικές ἐπεμβάσεις καί μέ βερμπαλιστικές διαμαρτυρίες, ἀλλά παρασύροντας τές μάζες στήν δράση, μεγαλώνοντας καί σκληραίνοντας τόν ἀγῶνα γύρω ἀπό κάθε κύριο δημοκρατικό αἴτημα, μέχρι τήν μετωπική ἔφοδο τοῦπρολεταριάτου ἐνάντια στήν μπουρζουζία, δηλαδή μέχρι τή Σοσιαλιστική ἐπανάσταση πού ἀπαλλοτριώνει τή μπουρζουαζία"(2).

"Μᾶς λέτε λοιπόν κύριοι καπιταλιστές", θἄλεγε τό ἐπ. κόμμα στό ὄνομα τῆς ἐργατικῆς τάξης, "ὅτι θέλετε τήν κάθαρση στόν στρατό καί στήν κρατική μηχανή. Μέχρι τώρα ὅμως, μόνο μερικά πρόσωπα ἔχετε ἀλλάξει ἐνῶ ὁ μηχανισμός αὐτός καθ' ἑαυτος παραμένει ἀνέπαφος, κι' εἶναι ἀκριβῶς αὐτό τόν μηχανισμό πού χρησιμοποιεῖτε γιά νά διαλύεται ἀπεργίες καί διαδηλώσεις καί νά κάνετε πραξικοπήματα. 'Ο "δημοκρατισμός" σας σταματᾶ ἐκεῖ πού τά συμφέροντα σας, πού αὐτός ὁ μηχανισμός προασπίζει, μπαίνουν σέ κίνδυνο. Δέν σᾶς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη. Τά ἐφεδρικά σας δέν διάλυσαν τήν ΕΟΚΑ Β' οὔτε πρίν οὔτε τώρα. 'Η ΕΟΚΑ Β' χτυπᾶ ὅμως πρῶτα ἀπ' ὅλα ἐμᾶς τούς ἐργάτες εἶναι μιά ἔνοπλη συμμορία τοῦ κεφαλαίου. Μπροστά λοιπόν στήν ἀντιδραστική βία ἀντιτάσσουμε τή δική μας ἐπανάστατική βία. Δῶστε μας ὅπλα νά τούς χτυπήσουμε εἰδεμή θά τά πάρουμε μόνοι μας. Γιά νἄμαστε σίγουροι θά δημιουργήσουμε ἔνοπλες ἐργατικές πολιτοφυλακές. Ἄν μᾶς ἐμποδίσετε θά χτυπήσουμε κι' ἐσᾶς. Τές ζημιές ἀπό τούς καυγάδες θά τές πληρώσετε ἐσεῖς οἱ ἀστοί κι' ὄχι ἐμεῖς οἱ ἐργάτες."

'Αντίθετα, ὅλ' αὐτά τά πλήρωσε καί τά πληρώνει ἡ Κυπριακή ἐργατική τάξη. Τά βάρη τῆς οἰκονομικῆς ἄνθησης καί ἐξάπλωσης μέ τή βοήθεια καί σύνδεση μέ τές πιό ἀναπτυγμένες καπιταλιστικές χῶρες ἔπεφταν πρίν καί τώρα μετά τόν πόλεμο μέ τήν νέα προσπάθεια ἐκβιομηχανοποίησης, στούς ὤμους τῆς

* Πρόκειται γιά τήν 'Επανάστ. πτέρυγα της Σοσιαλδημοκρατίας πού ἀντιπροσώπευαν οἱ μπολσεβίκοι το 1916.

Ο Γ. Γραμματεας του ΑΚΕΛ μαζι με αλλους βουλευτες επιδωνουν ψηφισμα στο Κληρίδη τον Γενναρη του 76

ἐργατικῆς τάξης. Ἡ ἀθλιότητα τῶν Κυπρίων ἐργατῶν στήν περίοδο πού μεσολάβησε ἀπό τήν ἀνεξαρτησία μέχρι σήμερα, ὀφείλεται στήν χωρίς ὅρους ὑποταγή τῶν Κυπρίων ἐργατῶν στήν δουλικά ὑποταγμένη στόν ἰμπεριαλισμό ἀστική τάξη, ἡ ὁποία παρ' ὅλα αὐτά ἔχει νά παίξη τόν προοδευτικό (!!) ρόλο τοῦ ἐθνικο-ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα ἐνάντια στόν ... ἰμπεριαλισμό σύμφωνα πάντα μέ τήν 'Ακελική Μαρξιστική μεγαλοφυΐα. Πρέπει πράγματι νἄμαστε πολύ φωτισμένοι 'Ακελικά γιά νά συλλάβουμε αὐτή τήν τόσο ..."Μαρξιστική" θεωρία. Γιατί παρ' ὅλο πού ἡ ΕΟΚΑ μέ τόν ἀγῶνα της ἀποτίναξε τές μορφές τῆς ἀνοιχτῆς ἀποικιοκρατίας, δέν προχώρησε στήν σφαῖρα τῶν οἰκονομικῶν καί κοινωνικῶν ἀλλαγῶν.

ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ – ΑΚΕΛ

Τό πρόβλημα τοῦ ἐλέγχου τῶν μέσων παραγωγῆς δέν λύθηκε: ἄλλαξε ἁπλῶς ὁ τρόπος διαχείρισης τους στό ὀργανικό πλαίσιο. Ἡ καθυστερημένη Κυπριακή οἰκονομία προσπαθοῦσε νά πετάξη τά φρένα πού τῆς ἐπέβαλε ἡ μακριά περίοδος τῆς ἀποικιοκρατίας δέθηκε στενά μέ τά ξένα ἰμπεριαλιστικά κεφάλαια γιά νά καλύψη μέ ἅλματα τά κενά τῆς ὑποανάπτυξης, ἀφοῦ ἀπό μόνη της ἡ Κυπριακή ἀστική τάξη δέν μποροῦσε νά προχωρήση σέ μιά αὐτόνομη συσσώρευση κεφαλαίου. Ἡ παρουσία τῶν Εὐρωπαϊκῶν κυρίως καθώς καί τῶν 'Αμερικάνικων κεφαλαίων, ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητη πραγματικότητα μετά τήν ἀνεξαρτησία.

Ὅμως καί πάνω σ' αὐτό ὁ Δ. Χριστόφιας ἔχει ἕτοιμη τήν ἀπάντηση του: "Ἡ 2η 'Ολομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΑΚΕΛ τόν Γενάρη τοῦ 1955 τόνιζε πώς: 'ὅταν ἐμεῖς διακηρύττουμε ὅτι ὁ ἀγῶνας τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ εἶναι μαζικός, ἀνοιχτός, εἰρηνικός, τό ἐννοοῦμε. Οἱ μαζικές λαϊκές συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, ἀπεργίες, ὅταν προπάντων συγκεντρώνουν ὅλο τόν λαό ἑνωμένο, εἶναι μορφές παλλαϊκοῦ δημοκρατικοῦ ἀγῶνα. Αὐτές τές παλλαϊκές δημοκρατικές μορφές ἀγῶνα ἐπιδιώκουμε νά χρησιμοποιήσουμε σάν ἀναφαίρετο καί διεθνῶς ἀνεγνωρισμένο δικαίωμα ὅλων τῶν λαῶν πού ἀγωνίζονται γιά τά δίκαια τους. Στούς Τούρκους τῆς Κύπρου τείνουμε πάντα χέρι φιλίας καί συνεργασίας γιατί κοινά εἶναι τά συμφέροντά μας καί κοινός ὁ ἀγῶνας μας'."Δυστυχῶς ἡ Δεξιά καί ἡ ἡγεσία τῆς ἐθνικῆς ἀστικῆς τάξης, ἀκολούθησε τήν ἀνεδαφική (!!) ἐξτρεμιστική (!!) ταχτική τοῦ ἔνοπλου ἀγῶνα πού εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νά ρίξει ἀπό τή μιά τούς Τουρκοκυπρίους στήν ἀγκαλιά τοῦ Βρεττανικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καί νά ὁδηγήση ἀπό τήν ἄλλη στές συνθῆκες τῆς Ζυρίχης-Λονδίνου." (Ν.Δ. σ.17).

Σέ μιά τέτοια ἔξαρση ἀνάλυσης τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν ὡρίμανσης τοῦ ἀντιαποικιακοῦ ἀγῶνα θά ὑποκλινόταν ἀκόμα καί ὁ Μαχάτμα Γκάντι. Ὥστε Κε Χριστόφια εἶναι ἡ μορφή τοῦ ἔνοπλου ἀγῶνα κι' ὄχι τοῦ πατσιφιστικοῦ* πού προτείνατε, πού ὁδήγησε τήν Κύπρο στόν νεο-ἀποικισμό; Τότε τί γίνεται μέ τό κοινωνικό πρόγραμμα πού θἄβαζε μπροστά ὁ πατσιφισμός σας ἀφοῦ εἴχατε τούς ἴδιους στόχους; Μήπως θά ὁδηγοῦσε στήν κοινοκτημοσύνη τῶν μέσων παραγωγῆς; Σ' αὐτά ὅμως δέν μπορεῖτε ν' ἀπαντήσετε Κε Χριστόφια γιατί ὁ ρεφορμισμός σας συμβαδίζει μέ τήν ἐπιβίωση τοῦ καπιταλισμοῦ. Δέν εἶναι ὁ ἔνοπλος ἀγῶνας αὐτός καθ' εαυτός ἡ πηγή τῆς κακοδαιμονίας τῆς Κύπρου, ἀλλά ἡ διεξαγωγή του κάτω ἀπό τήν ἡγεσία τῆς ἀστικῆς κι' ὄχι τῆς ἐργατικῆς τάξης, πράγμα πού ἀρνηθήκατε νά κάνετε. Γιατί αὐτός ὁ ἀγῶνας μποροῦσε νά προχωρήση πέρα ἀπό τήν πολιτική, στήν κοινωνική ἀπελευθέρωση τῶν Κυπρίων ἐργατῶν καί ἀγροτῶν. Ἡ ἀστική τάξη καμμιά διάθεση δέν εἶχε νά ριψοκινδυνεύση ἕνα ἔνοπλο ἀγῶνα ἐνάντια στήν μεγαλύτερη τότε ἀποικιακή δύναμη. Τό ἔκανε παρά τήν θέληση της καί πρίν ἦταν ἀργά γι' αὐτήν σάν τάξη. Ὁ τεράστιος ἀγροτικός πληθυσμός τῆς Κύπρου, τελείως παραγκωνισμένος καί ἀπομυζωμένος ἀπό τόν 'Εγγλέζικο ἰμπεριαλισμό ἔβλεπε τήν ἔνοπλη ἐξέγερση σάν τό μόνο μέσο ἀποτίναξης τῆς ἰμπεριαλιστικῆς ἐκμετάλλευσης.

Ἕνας τέτοιος ἀγῶνας μέ τή συμμαχία ἐργατῶν ἀγροτῶν, μποροῦσε νά ἀπαλλοτριώση ὄχι μόνο τούς 'Εγγλέζους ἀλλά καί τούς Κύπριους ἀφέντες. Γι' αὐτό ἀντί νά μείνη ἔξω ἀπό τόν ἀγῶνα καί νά τόν ἀφήση νά ἐξελιχτῆ ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτήν, μ' ὅλους τους κινδύνους πού συνεπάγονταν, γι' αὐτήν σάν τάξη καί γιά τό σύστημα γενικά, προτίμησε νά πάρη τήν ἡγεσία τοῦ ἀντιαποικιακοῦ ἀγῶνα. Νά διαπαιδαγωγήση τές μάζες μέ τό δικό της ἀστικό-δημοκρατικό πρόγραμμα, καί νά χαλιναγωγήση τό κίνημα. Φυσικό ἦταν μετά τήν ἀνεξαρτησία νά 'ρθοῦν σέ σύγκρουση ἡ 'Ελληνοκυπριακή καί Τουρκοκυπριακή ἀστική τάξη γιά τόν ἔλεγχο τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, μ' ὅλες τές ἐθνικιστικές καί σωβινιστικές συνέπειες πού ἀκολούθησάν, ἀφοῦ ἔλειπε κι' ἀπό τές δυό πλευρές ὁ ἐπαναστατικός πόλος.

Ἂς μήν ξεχνᾶμε ἐπίσης Κε Χριστόφια ὅτι "τείνατε τό χέρι συνεργασίας καί φιλίας στούς Τ/Κ" μέ πολύ παράξενο τρόπο ἀφήνοντας ἀνυπεράσπιστους τούς Τ/Κ ἐργάτες ἀγωνιστές μπροστά στές ἐπιθέσεις τῆς φασιστικῆς ΤΜΤ, διαλύοντας ἐθελοντικά τά Τουρκικά γραφεῖ-

---

* Πατσιφισμός: ἡ ἰδεαλιστική θεωρία που στρέφεται ἐνάντια σέ ὁποιαδήποτε βία, χωρίς νά διαχωρίζει τήν βία τοῦ καταπιεστῆ ἀπό τη βία τοῦ καταπιεσμένου. Εἰρηνοφιλία.

α τῆς ΠΕΟ καί χωρίς νά ἐνδυναμώσετε καί νά ὑποστηρίζετε μαχητικά την ἀλληλεγγύη μεταξύ Τ/Κ καί Ε/Κ ἐργατῶν ἐνάντια στήν ΤΜΤ τοῦ Ντεκτάς καί τῶν Ἐγγλέζων, τήν Πρωτομαγιά τοῦ 1958. Ἀποτέλεσμα ἦταν νά ἀπογοητευτοῦν οἱ 3.000 Τ/Κ μέλη τῆς ΠΕΟ καί νά πέσουν ὑπό τήν ἐξτρεμιστική ηγεμονία τῶν Τ/Κ ἀστῶν. Μέ παράξενο τρόπο μά τήν ἀλήθεια ἐκδηλώνεται τήν φιλία σας πρός τούς Τ/Κ Κε Χριστόφια !!

Μήπως λοιπόν Κ Χριστόφια δέν ἦταν "ἐξτρεμιστική" ἡ ἔνοπλη λύση, ἀλλά τό πολιτικό της πρόγραμμα καί θάπρεπε τό ΑΚΕΛ σάν κόμμα τῶν Ε/Κ καί Τ/Κ ἐργατῶν νά δείξη τόν ἐπαναστατικό δρόμο στές μάζες; Ὅμως ὄχι, προτιμήσατε νά τραβήσετε τό χέρι σας ἀπό τήν φωτιά πού μποροῦσε νά κάψη κι' ἐσᾶς τούς ἴδιους, ἀφήνοντας τήν ἀπόλυτη ἰδεολογική καί πολιτική κυριαρχία στήν Κυπριακή ἀστική τάξη, γιά νά ἔχετε ἕτοιμο τό ἄλλοθι σας καί νά νίπτετε τάς χεῖρας σας σάν Πόντιοι Πιλάτοι, μιλώντας γιά .... ειρηνικούς ἀγῶνες ἐνάντια στήν πιό στυγνή μορφή ἐκμετάλλευσης.

"... Κατά συνέπεια, τό νά μιλᾶς γενικά γιά τή "βία" χωρίς νά ἀναλύσῃς τές συνθῆκες που ξεχωρίζουν τήν ἀντιδραστική βία ἀπό τήν ἐπαναστατική βία, εἶναι σάν νά γίνεσαι ἕνας Φιλισταῖος ἀπαρνητής τῆς ἐπανάστασης, ἤ ἁπλούστατα αὐταπατᾶσαι, ἀπατῶντας μέ σοφίστίες καί τούς ἄλλους". (3)

ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ

Ἡ Σταλινική γνωμία θέλει πάντα νά ἐξετάζει τόν συσχετισμό δυνάμεων ἀπό τήν καθαρά μαθηματική της πλευρά, δηλ. τό ἀριθμητικά ὀλιγάριθμο τοῦ προλεταριάτου. Κάνοντας τέλεια ἀφαίρεση τοῦ ἱστορικοῦ ρόλου πού θά μποροῦσε αὐτό νά παίξει στή δεδομένη ἱστορική στιγμή, μέ τήν τεράστια κοινωνική δυναμική πού δημιουργοῦσε τό καυτό ἀγροτικό πρόβλημα τελείως παραγκωνισμένο κι' ἐξαθλιωμένο ἀπό τούς Ἐγγλέζους ἀφέντες. Χρησιμοποιῶντας μαθηματικές ἐξισώσεις ἀντί τή διαλεχτική, τό ΑΚΕΛ ἀφήνει τήν ἀγροτιά νά δυναμώσει τές τάξεις τῆς ΕΟΚΑ, πράγμα πού ἐξηγεῖ ἀκόμα καί σήμερα μιά κάποια συμπάθεια γιά τήν ΕΟΚΑ Β'σέ μερικές ἀγροτικές περιοχές. Κανένα καθαρά ἀντιαποικιακό πρόγραμμα κοινωνικῶν διεκδικήσεων πού θά ἕνωναν τούς Ἕλληνες καί Τούρκους ἐργάτες κι'ἀγρότες ἐνάντια στόν Ἀγγλικό ζυγό δέν εἶχε προωθηθεῖ, παρά μόνο τό ΑΚΕΛ πετοῦσε στά σύννεφα τῆς Πλατωνικῆς καί μεταφυσικῆς καταδίκης τῆς "βίας" καί τῶν "ἐξτρεμιστῶν" πού πολεμοῦσαν τούς Ἐγγλέζους στήν θέση αὐτῶν τούς ὁποίους ὁ ρόλος ἦταν νἆναι οἱ καθοδηγητές τοῦ ἀγῶνα. Αὐτοί οἱ "ἐξτρεμηστές" δέν ἔχαναν ἐν τῷ μεταξύ εὐκαιρία νά ἐκτελοῦν ἐν ψυχρῷ τούς ἀριστερούς συνδικαλιστές ἀφοῦ τόσο ὁ Γρίβας ὅσο καί ὁ Μακάριος ἤθελαν νά εἶναι σίγουροι ὅτι παρ' ὅλη τήν καλή τους διαγωγή, οἱ κόκκινοι δέν θά κάνουν "τρέλλες". Ἡ ἐκκλησία καί ἡ ἀστική τάξη γίνονται ἔτσι οἱ ὑπόλοιποι ρυθμιστές τῆς τύχης τοῦ Κυπριακοῦ προλεταριάτου, τό ὁποῖο πληρώνει σήμερα πανάκριβα αὐτή τήν ἡγεμονία. Παρ' ὅλα αὐτά ἀκόμα καί μετά τήν "ἀπελευθέρωση" τό ΑΚΕΛ συνεχίζει τή δουλική του ὑποταγή στή "φιλελεύθερη, ἀντιἰμπεριαλιστική" ἀστική τάξη ἡ ὁποία εἶχε συσπειρωθεῖ γύρω ἀπό τόν"ὑπερταξικό"της Βοναπάρτη Μακάριο.

"Ἐφ' ὅσον τό στάδιο πού περνοῦμε παραμένει βασικά ἀντιἰμπεριαλιστικό-ἐθνικό-ἀπελευθερωτικό – μᾶς λέει ἡ ἀπόφαση τοῦ 10ου συνεδρίου τοῦ ΑΚΕΛ τό 1962- κύριος σκοπός τῆς γενικῆς πολιτικῆς τοῦ ΑΚΕΛ εἶναι ἡ ὁλοκλήρωση τῆς Κυπριακῆς ἀνεξαρτησίας καί κύριος ἐχθρός τοῦ λαοῦ παραμένει ὁ ἰμπεριαλισμός καί τά ὄργανα του. Κινητήριες δυνάμεις στήν πάλη γιά νά ἀπαλλαχτοῦμε ἀπό τήν ἰμπεριαλιστική ἐπιρροή καί ἐξάρτηση, νά καταργήσουμε τές ἰμπεριαλιστικές στρατιωτικές βάσεις, νά δημοκρατικοποιήσουμε τήν πολιτική καί κοινωνική ζωή, εἶναι οἱ ἐργάτες οἱ ἀγρότες καί ἐργαζόμενοι γενικά, ἡ διανόηση καί ἡ ἐθνική ἀστική τάξη: ὅλος ὁ λαός ἐκτός ἀπό ἐκείνους πού ἔχουν συνδέσει τά συμφέροντα τους μέ τόν ἰμπεριαλισμό (ἐδῶ τό συνέδριο "ξεχνᾶ" πάλι νά μᾶς πῆ ποιά τάξη ἔχει δεμένα τά συμφέροντα της μέ τόν ἰμπεριαλισμό.) Ὅλες αὐτές οἱ δυνάμεις ἐπιβάλλεται νά συσπειρωθοῦν σ' ἕνα ἑνιαῖο ἀντιἰμπεριαλ. μέτωπο πάλης, καί γι' αὐτή τή συσπείρωση τῶν πατριωτικῶν δυνάμεων ἡ ἐργατική τάξη θά παίξη πρωτοπόρο ρόλο." (Ν.Δ. σ.17).

Δέν ἔχουμε καμμιά ἀντίθεση σάν θέμα ταχτικῆς, τή παροδική συμμαχία ἀκόμα καί μέ τούς ἀστούς προκειμένου νά ἐξουδετερώσουμε ἕναἐπικίνδυνο ἀντίπαλο. Ἀπό ζήτημα ταχτικοῦ ἐλιγμοῦ ὅμως νά τό ἀνυψώσουμε σέ στρατηγικό ἄξονα πάλης καταπνίγοντας κάθε μορφή ταξικῶν διεκδικήσεων καί δίνοντας "συγχωροχάρτι" στούς "δικούς" μας ἀστούς ὑπάρχει μιά τεράστια διαφορά. Γιατί αὐτή ἡ συμμαχία μένει πάντα παροδική καί σκοπό ἔχει νά δυναμώσει τές θέσεις τοῦ ἐπαναστατικοῦ κόμματος, τό ὁποῖο ἐκμεταλλεύεται τήν πιό ἐλάχιστη ρωγμή στό καπιταλιστικό στρατόπεδο, προωθῶντας πάντοτε χωρίς διακοπή τό ἀνεξάρτητο πολιτικό πρόγραμμα τοῦ προλεταριάτου.

"...Μέ τήν ἀγροτιά, μέχρι τό τέρμα τῆς ἀστικοδημοκρατικῆς ἐπανάστασης μέ τή φτωχή μερίδα, τούς προλετάριους , τούς μισο-προλετάριους τῆς ἀγροτιᾶς, μπροστά γιά τή σοσιαλιστική ἐπανάσταση. Τέτοια ἦταν ἡ Πολιτική τῶν μπολσεβίκων καί ἦταν ἡ μόνη μαρξιστική πολιτική" (4). Δυστυχῶς αὐτή δέν εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ ΑΚΕΛ τό ὁποῖο ρίχνει ἀναθέματα στούς "ἀριστεριστές" πού κατακρίνουν τήν "πολιτική τῆς οὐρᾶς" τοῦ ΑΚΕΛ. Καί ὅμως, "τό ζήτημα εἶναι πῶς νά ἐφαρμόσουμε αὐτή τήν ταχτική (τῶν συμμαχιῶν σημ. δική μου), μέ τρόπο ὥστε νά ἀνυψώσουμε καί ὄχι νά ὑποβιβάσουμε τό γενικό ἐπίπεδο τῆς συνείδησης τοῦ προλεταριάτου, τό ἐπαναστατικό του πνεῦμα, τήν δυνατότητά του νά ἀγωνιστῆ καί νά νικήση". (5). Ἄν πάλι ἡ φωτισμένη Ἀκελική μας ἠγεσία προσπαθεῖ νά κρύψει τήν θεωρητική της γύμνια βασισμένη στή γελοῖα πρόφαση τοῦ ἀριθμητικά ἀνίσχυρου προλεταριάτου γιά νά δικαιολογήση τές δουλικές της συμμαχίες μέ τους ἀστούς, σφετεριζόμενοι τήν Λενινιστική θεωρία, ὁ ἴδιος ὁ Λένιν ἔρχεται νά τούς θυμίση γιά μιά ἀκόμα φορά πόσο ξένοι παραμένουν μέ τά διδάγματα τοῦ μεγάλου καθοδηγητή ἐπαναστάτη: "Σ'αὐτές τές (ὑποανάπτυχτες) χῶρες, τό βιομηχανικό προλεταριάτο εἶναι σχεδόν ἀνύπαρχτο. Παρ' ὅλ' αὐτά, κι' ἐκεῖ ἀκόμα ἔχουμε ἀναλάβει καί πρέπει νά ἀναλάβουμε τόν ρόλο τοῦ καθοδηγητή. Ἡ δουλειά μας μᾶς ἔδειξε ὅτι πρέπει νά ὑπερπηδήσουμε τεράστιες δυσκολίες σ' αὐτές τές χῶρες, ἀλλά τά πραχτικά ἀποτελέσματα ἔδειξαν ἐξ ἴσου ὅτι παρ' ὅλες τές δυσκολίες, εἶναι δυνατό

να άφυπνίσουμε μιά άνεξάρτητη πολιτική συνειδηση καί δράση, άκόμα καί έκεΐ πού τό προλεταριάτο είναι σχεδόν άνύπαρχτο. ....
'Η ίδέα τής Σοβιετικής όργάνωσης είναι άπλή· μπορεΐ νά έφαρμοστεΐ όχι μόνο στό πλαίσιο τών προλεταριακών σχέσεων, άλλά άκόμα καί σ' αύτό τών άγροτικών σχέσεων, πού έχουν ένα χαραχτήρα φεουδαρχικό ή μισο-φεουδαρχικό." (6) (ύπογραμμήσεις δικές μου).

"Η γιά νά γίνουμε άκόμα πιό σαφεΐς μιά καί ή 'Ακελική μας ήγεσία "πάσχει" άπό ένα είδος άμνησίας όσον άφορά τά διδάγματα τού Λενινισμού γιά τά κομμουνιστικά κόμματα τών ύποανάπτυχτων χωρών:

""Οσο γιά τά πιό ύποανάπτυχτα κράτη όπου κυριαρχούν σχέσεις μέ χαραχτήρα φεουδαρχικό, πατριαρχικό, ή άγροτο-πατριαρχικό, πρέπει νά έχουμε ίδιαίτερα ύπ' όψιν μας : ....
Τήν άναγκαιότητα νά άγωνιζόμαστε άποφασιστικά ένάντια στήν άστικοδημοκρατική τάση τών ύποανάπτυχτων χωρών, πού φορεΐ τά κομμουνιστικά χρώματα.
'Η κομμουνιστική Διεθνής δέν πρέπει νά ύποστηρίζει τά έθνικά άστικό-δημοκρατικά κινήματα τών άποικιών καί τών ύποανάπτυχτων χωρών παρά μόνο ύπό τόν όρο ότι τά μελλοντικά προλεταριακά στοιχεΐα, κομμουνιστικά όχι μόνο στό όνομα, είναι όργανωμένα καί διαπαιδαγωγημένα στό πνεύμα τών ίδιαίτερων τους καθηκόντων, καθηκόντων άγώνα ένάντια στά άστικοδημοκρατικά κινήματα τών ίδιων τών χωρών τους.
'Η κομμουνιστική Διεθνής πρέπει νά συνάψει μιά προσωρινή συμμαχία μέ τούς άστούς δημοκράτες τών άποικιών καί τών ύποανάπτυχτων χωρών, όχι όμως καί νά ένωθή μαζί τους, καί νά κρατήση πεισματώδικα τήν άνεξαρτησία τού προλεταριακού κινήματος, άκόμα καί στήν πιό έμβρυώδικη μορφή του." (7) (ύπογρ. δικές μου).

'Αντί τήν ίδεολογική καί πολιτική άνεξαρτησία τού προλεταριάτου, άντί τές συμμαχίες τές παροδικές γιά τήν ένδυνάμωση τής πολιτικής του θέσης καί τό άνέβασμα τής έπαναστατικής συνείδησης, ή Σταλινική γραφειοκρατία τού ΑΚΕΛ τό όδήγησε σταθερά στόν ίδεολογικό πατσιφισμό, στήν άμβλυνση τής πολιτικής του συνείδησης, γιά νά δώση τήν εύκαιρία στούς "καλούς", "προοδευτικούς" Κύπριους καπιταλίστες νά ξεπεράσουν τές δυσκολίες πού τούς έπιβάλλουν οί "κακοί", άντιδραστικοί "ξένοι" καπιταλίστες, λές καί δέν άνήκουν κι' οί δυό στήν ίδια παγκόσμια οίκογένεια τών έκμεταλλευτών.

"Οσες φορές όμως οί Σταλινικοί άρνήθηκαν τήν διαλεχτική, αύτή ποτέ δέν τούς άρνήθηκε.

1) Λένιν: "'Ο άποστάτης Κάουτσκυ" (στά γαλλικά σ.72)
2) Λένιν: "Το δικαίωμα τών έθνών γιά αύτοδιάθεση" (στά γαλλικά σ.45)
3) Λένιν: "'Ο άποστάτης Κάουτσκυ" σ.76
4) " " " " σ.108
5) " : "'Ο άριστερισμός" στά Γαλλικά σ.71
6) " : "'Ανθολογία 3 κειμένων πάνω στό έθνικό καί άποικιακό ζήτημα" 'Εκδ.Πεκίνου, Γαλλικά σελ.35.
7) " " " " " " σελ.27-29 ■

σ.ν. εδεν: κριση

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΦΟΡΑ

φαιδωνα θεοδωρου

Για να μπορέσει ένας επαναστάτης, αγωνιστης να εχτιμήσει σωστα την πολιτικη κατάσταση σήμερα, δεν είναι αρκετη μόνο η διαπίστωση για τις προοπτικες του ταξικου αγώνα ή το επίπεδο που βρίσκεται.

Πρέπει να εξεταστουν και οι προοπτικες του κινήματος γενικα, όπως διαμορφώνονται με την παρουσία των διαφόρων πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων. Γιατι αυτοι οι επίσημοι πολιτικοι φορεις αντιπροσωπεύουν αυτη τη στιγμη το κίνημα, χωρις φυσικα να σημαίνει και πως το εκφράζουν.

Αφορμη για κάτι τέτοιο, είναι η αποπολιτηκοποίηση της πολιτικης κατάστασης σήμερα και η οπισθοδρώμηση του κινήματος σε αντίθεση με τις πολιτικες εξελίξεις. Η Σ.Ν.ΕΔΕΝ σε πολλους αγωνιστες αποτελούσε ένα πόλο συσπείρωσης και ελπίδας για την ανάπτυξη ενος επαναστατικου ρεύματος. Τα γεγονότα όμως διαψεύδουν.

Ετσι το να εξετάσουμε την κατάσταση σ' ένα από τους λεγόμενους φορεις του κινήματος είναι ένα επίκαιρο και σοβαρο θέμα.

οι αποβολες

Την 1η του Νιόβρη, η εχτελ. Γραμματεία της ΕΔΕΝ αποφάσισε με πλειοψηφεία, την αποβολη των δύο μελων της οργάνωσης Σ.Ρούσου (Μέλος Επ. Επιτροπης Λ/σίας, του Κ. Συμβουλίου και παρακαθήμενος της εκτ. Γραμματείας) και Βασιλειάδη.

Το κατηγορητήριο που αναφέρεται στη ανακοίνωση της εκτ. Γραμμ. 15/11/77 μιλάει για τη "διαλυτικη δουλεια των 2 αυτων μελων της οργάνωσης που αποσκοπούσε στο σαμποτάρισμα της δουλειας της οργάνωσης, την διασπορα της ηττοπάθειας στα μέλη και τελικα στη δημιουργία πυρήνα που θ' αποσχιζόταν απο την οργάνωση γιά τη δημιουργία ενος νέου Κόμματος". **Στη συνέχεια της ανακοίνωσης, για να "καλυφθει" πολιτικα η ηγεσία διευκρινίζει ότι** ▶

Οταν η ΕΔΕΝ επεμβαινε σε δυναμικους αγωνες...

"Πολλες απο τις θέσεις των διαγραφέντων είναι και θέσεις της Σ. Νεολαίας. Γι' αυτο πρέπει να τις διαφυλάξουμε απο τη χρεωκοπία που αναπόφευκτα θα υποστουν αν δοθει η εντύπωση πως έχουν διαγραφει για τις απόψεις - τους".

Φυσικα θα μπορούσαμε να σταθούμε για πολυ τόσο στο κατηγορητήριο-ανακοίνωση με τις αντιφάσεις που έχει, όσο και στην αντιδημοκρατικότητα των διαδικασιων που ακολουθήθηκαν απο την ηγεσία της νεολαίας (του ψίθυρου, της μικροπολιτικης για μήνες) για την απομόνωση των δύο διαγραφέντων.

Το πρόβλημα όμως είναι πολιτικο και σαν τέτοιο μας ενδιαφέρει. Οι πραγματικοι λόγοι της αποβολης, θα πρέπει να εντοπισθουν στην κρίση της οργάνωσης, που περνα τον τελευταίο χρόνο και στην αδυναμία της ηγεσίας να ξεφύγει απο την κρίση.

το αδιεξοδο των κομματων

Μετα το πραξικόπημα-εισβολη στην Κύπρο, παρατηρήθηκε μια αριστερη μετατόπιση των μαζων και ένα ανέβασμα του λαϊκου κινήματος.

Η δεξια είχε χρεωκοπήσει. Μια μερίδα - της είχε προετοιμάσει το πραξικόπημα κι άνοιξε τις πόρτες για την εισβολή. Η άλλη μερίδα-της στάθηκε ανίκανη να το αποτρέψει. Ετσι η κυρίαρχη ιδεολογία της άρχουσας τάξης είχε μπει σε αμφισβήτηση.

Πολύ συχνα οι μαζικες εκδηλώσεις ήταν μαχητικες. Επερναν μια δυναμικη που ξεπερνούσε πολλες φορες την ίδια την ηγεσία του κινήματος. Οπως οι διαδηλώσεις στην αμερικάνικη πρεσβεία, στις βάσεις, στην αμερικάνικη βιβλιοθήκη, όπου σημειώθηκαν και συγκρούσεις με την αστυνομία.

Η κινητοποιήσεις αυτες γέννησαν πολλούς αγωνιστες και ειδικα απο την νεολαία που αρνιόταν να δεχθει τες προηγούμενες αξίες και την φιλοσοφία της άρχουσας τάξης.

Το ΑΚΕΛ απο πλευρας ηγεσίας της εργατικης τάξης δεν είχε τίποτα ουσιαστικα να προσφέρει, εκτος απο μια θριαμβολογία για τις "σωστες εκτιμήσεις και προβλέψεις" του κόμματος που είχε εκθέσει προπραξικοπηματικα.

Η ΕΔΕΚ μέχρι τότε ('74) βρισκόταν στο περιθώριο της πολιτικης. Επαιξε τον ρόλο της προσωπικης φρουρας του Μακάριου και αγωνιζόταν για μια πραγματικη αστικη δημοκρατία.

Οπως αναφέραμε η πολιτικη της ηγεσιας του ΑΚΕΛ δεν πρόσφερε καμμια εναλλακτική λύση στα ριζοσπαστικοποιημένα πρωτοπόρα στοιχεία. Το κίνημα ήταν ανεβασμένο. Απο την άλλη η ΕΔΕΚ είχε δημιουργήσει στες μάζες μια αγωνιστικη παράδοση με την αντίσταση στο πραξικόπημα.

Ετσι η ΕΔΕΚ για να μπορέσει να βγει απο την πολιτική απομόνωση που βρισκόταν και πιεσμένη απο την αριστερη μετατόπιση των μαζων, χρειάστηκε να εμφανιστει αριστερώτερα του ΑΚΕΛ και "δημοκρατικότερη" της δεξιας. Αυτο δηλ. που αναφέρει ο Μάρξ... "Κάθε κόμμα χτυπάει απο πίσω το κόμμα που τείνει προς τα μπρος και ακουμπάει απο μπρός στο κόμμα που τείνει προς τα πίσω" (18η Μπρυμαίρ σ.43) Ετσι η ηγεσία της ΕΔΕΚ στη πλατεια μάζα των μικροαστων της πόλης και της υπαίθρου κήρυσσε πίστη κι αφοσίωση στις αστικοδημοκρατικες διαδικασίες (Βουλη, κράτος κ.ά.) ενω την νεολαία την χρησιμοποιούσε για να διοχετεύσει όλα εκείνα τα πρωτοπόρα αριστερα στοιχεία, προσφέροντας άφθονη επαναστατικη φρασεολογία. (Μετονομασία-της σε Σοσιαλιστικο κόμμα, αλλαγες στο καταστατικο κ.ά.)

ο κεντρισμος της εδεν

Στες προγραμματικες και καταστατικες αρχες της οργάνωσης (συνεδριο Γενναρη '76) γίνεται μια μικρη ►

στικη ανάλυση της κοινωνίας.

Απ' αυτες βγαίνει ότι μόνο η πάλη κάτω απο την ηγεσία της εργατικης τάξης θα φέρει την λεφτερια και πως ο αγώνας ενάντια στον Καπιταλισμο κι ο αγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμο δεν ξεχωρίζουν. Δέχεται τον Μαρξισμο και τον επιστημονικο σοσιαλισμο σαν την κοσμοθεωρία και μέθοδο για το χτίσιμο του Σοσιαλισμου. Ο Μακάριος καθορίζεται σαν αστος Βοναπάρτης. Ολα αυτα ήδη ερχόντουσαν σε αντίφαση με τις αρχες του κόμματος και τον μικροαστικο-του προσανατολισμο.

Είναι γεγονος επίσης πως η ΕΔΕΝ επαιξε πρωτοποριακο ρόλο στις κινητοποιήσεις του '74, '75 και '76. Με την ανοχη της ηγεσίας της ΕΔΕΚ οι πόρτες ήταν ανοιχτες για όλους και για όλα τα ρεύματα. Η ίδια η ΕΔΕΝ προσφερόταν σαν χώρος όπου η ριζοσπαστικοποίηση των μικροαστικων μαζων μπορούσε να αξιοποιειθει και να πάρη μια σωστη επαναστατικη μορφη. Οπως και το κόμμα η ΕΔΕΝ ήταν ανομοιογενης οργάνωση χωρίς ένα ασφυχτικο μηχανισμο-του έχει το ΑΚΕΛ ή η ΕΔΟΝ για παράδειγμα, που επέτρεπε μεγάλη ελευθερία, λειτουργόντας στο εσωτερικο δημοκρατικα. Η βάση της οργάνωσης διψούσε για νάβρη λύσεις. Πολλοί σύντροφοι είδαν την ΕΔΕΝ σαν το χώρο που θα τους έφερνε σ'επαφη με το εργ. κίνημα και σαν τρόπο για το μάζεμα των πρωτοπόρων στοιχείων.

Πέρα όμως απο τις αντίφάσεις που υπήρχαν μεταξυ ΕΔΕΝ-ΕΔΕΚ, υπήρχαν κι αντιφάσεις και ασάφειες μέσα στην ίδια την ΕΔΕΝ, που δηλώνουν θεωρητικη ανεπάρκεια κι αδυναμία. Για παράδειγμα τι είναι επαναστατικο κόμμα; Ποιός ο ρόλος της ΕΔΕΝ σε σχέση με την ΕΔΕΚ και σε σχέση με την ταξικη πάλη. Ποιός ο ρόλος της εφημερίδας (Σ. Εκφραση) για μια επαναστατικη οργάνωση. Ποια είναι η θέση της ΕΔΕΝ για το ΑΚΕΛ, τις συντεχνίες κι ακόμα για την ίδια την ΕΔΕΚ. Ολα αυτα φυσικα χρειάζονται να ξεκαθαριστουν θεωρητικα. Οχι γιατι υποτάσσεται η πραχτικη δουλεια στις θεωρητικολογίες.

Αλλά γιατι είναι απαραίτητο εφόδιο (το θεωρητικο ξεκαθάρισμα) για την διαπαιδαγώγιση των αγωνιστικων στοιχείων μελων της ΕΔΕΝ στο πνεύμα μας. Λενινιστικης οργάνωσης και για την επέμβαση της οργάνωσης μέσα στην εργατικη τάξη, που είναι ο άξονας αναφορας κάθε Μαρξιστη.

Ομως οι σύντροφοι της ηγεσίας της ΕΔΕΝ βλέπουν την ΕΔΕΚ σαν αυτοσκοπο κι όχι σαν μέσο για το χτίσιμο του επαναστατικου κόμματος. Απ' αυτη την άποψη το ιδεολογικο και θεωρητικο ξεκαθάρισμα γι αυτους είναι πολυτέλεια και πολυλογία. Αρνούνται να δουν την θεωρία, αλλα μόνο την "πραγματικότητα" της ΕΔΕΚ. Αυτο είναι χαρακτηριστικο στοιχείο του κεντρισμου. Ο κεντρισμος είναι εμπειρισμος. Η πολιτικη εκείνη που δεν νοιάζεται γι αρχες και θυσιάζει τα πάντα στες μεθοδες και τα μέσα. Ο κεντριστης ρίχνεται στο κολύμπι χωρίς ιδεολογικες αποσκευες κι εγκαταλείπει τον εαυτο-του στη διάθεση κάθε ρεύματος που συναντα". .... "Πόσες φορες δεν έχουμε συναντήσει ένα ξιπασμένο κεντριστη που θεωρει τον εαυτο-του "ρεαλιστη" απλως και μόνο γιατι καταπιάστηκε να κολυμπήσει χωρις οποιοδήποτε ιδεολογικο φορτίο και κάθε ρεύμα που θα συναντήσει τον παρασέρνει. Δεν μπορει να καταλάβει ότι οι αρχες δεν είναι νεκρο φορτίο αλλα γραμμη ζωης για τον επαναστάτη κολυμβητη". (Λ. ΤΡΟΤΣΚΥ)

Το δρόμο προς τις μάζες οι σύντροφοι αυτοι τον βρήκαν σ' ένα είδος καιροσκοπικης προσαρμογης στην "πραγματικότητα" της ΕΔΕΚ. Ετσι, την πολιτικη τους πράξη επεμβαίνοντας στην πραγματικότητα την παρουσιαζουν σαν την ίδια την πραγματικότητα.

Μια αριστερη κεντρικη οργανωση όσο κι αν δεν έχει ξεκάθαρους επαναστατικους στόχους, άλλά ασαφεις και συγχισμένους, δέχεται ωστόσο την άμεση δράση των μαζων, όπως είχε γίνει μέχρι και το 1976 που το κίνημα βρισκόταν σε άνοδο. Σε περιόδους όμως ταξικης ηρεμίας και "κάτσιμο" του κινήματος, οι κεντριστες εύκολα οδηγούνται σ' ένα δεξιο τυχοδιωχτισμο.

Δεν μπορει στα λόγια νάσαι μαρξιστης να δέχεσαι τον πρωτοποριακο ρόλο της εργατικης τάξης, και στην πράξη να μην διαχωρίζεσαι ριζικα απο το πρόγραμμα και την πολιτικη της ΕΔΕΚ. Να δέχεσαι την "εθνικη ενότητα", την "διζωνική", τους κώδικες βιομηχανικων σχεσεων, τα "χαμηλα μεροκάματα και το παιχνίδι του κοινοβουλευτισμου. Το να γίνεσαι συνένοχος σ' αυτα και ν' αρνήσε τον ανεξάρτητο πολιτικο, οργανωτικο ρόλο της εργατικης τάξης (αρνούμενος να δουλέψης γι' αυτο) ειναι σαν να περνας στον"πολιτικο υπόκοσμο!"

η κριση

Ολες αυτες οι αντιφάσεις μέσα στην ΕΔΕΝ όπως αναφέραμε υπήρχαν έντονα. Πολλές μάχες δινόντουσαν απο διάφορες τάσεις αντιπολιτευτικες, μια απο τις οποίες ήταν και η τάση των 2 διαγραφέντων. Ομως οι διαφωνίες και η πάλη - περιορίστηκε -δυστυχως- στο επίπεδο της ηγεσίας. Ενω η βάση της οργάνωσης δεν είχε ιδέα.

Οι εσωτερικες αυτες αντιθέσεις άρχισαν να επιδεινώνονται με την κρίση στο εξωτερικο δηλαδη, το χαμήλωμα του κινήματος. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ προσανατολίζεται σταθερά στο κοινοβούλιο. Πέφτει το επαναστατικο-της "μένος" όσο κοντα παίζει στις λειτουργίες και τα θεσμικα πλαίσια της αστικης κοινωνίας.

Ηταν φυσικο η ηγεσία της ΕΔΕΚ να μην βλέπει με καλο μάτι ένα παρατράβηγμα της "αριστεροποίησης" της ΕΔΕΝ. Ηδη ο Λυσσαρίδης κατηγορείτο για "εξτρεμισμο" απο το ΑΚΕΛ κι απο την δεξια. Η νεολαία-του κατάφερε και μάζεψε τα πιο αγωνιστικα στοιχεία. Ηταν καιρος ο αυθορμητισμος και η επαναστατικότητα-τους να μπει σε μια "σωστη" ταχτικη που βάλλει ο "μεταποικισμος".

Το πρώτο κρούσμα στην ΕΔΕΝ φάνηκε το 1976 (Μάης) με την ανακοίνωση που έβγαλε και πολυ σωστα, υποστήριξε τον αγώνα των Ελλήνων εργατων ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο του Καραμανλή. Πολύ ξεκάθαρα η ανακοίνωση ξεσκέπαζε το αστυνομικο κράτος του Καραμανλη που χτύπησε τους εργάτες στα επεισόδια της 25 του Μάη. Η ανακοίνωση ενόχλησε πολλους είχε δημιουργήσει σκάνδαλο. Η κυβέρνηση "απολογήθηκε" στο Δούντα ΑΚΕΛ και ΡΙΚ καταδικασαν την ανακοίνωση. Το κόμμα αντέδρασε άσχημα και η ηγεσία της ΕΔΕΝ υποχώρησε αφου δέχτηκε να κλείσει το θέμα.

Στις κοινοβουλευτικες εκλογες (Σεπ. '76) η υποχώρηση συνεχίστηκε. Στο θέμα της απλης αναλογικης και στο θεμα της σύμπραξης. Ενω η ηγεσία της νεολαίας στα γραφεία ηταν υπερ της ανεξάρτητης εκλογικης μάχης τελικα υποχώρησε κάμνοντας εξορμήσεις μάλιστα

με προεκλογικες ομιλίες.

Το ίδιο συνέβηκε με την αναβολη των κοινοτικων εκλογων.

Παράλληλα η οργάνωση άρχισε να πεφτη σε μια αδράνεια απο τις ομάδες βάσεις μεχρι και την Εχτ. Γραμματεία.

Οπως δείχνει κι ένα έγραφο που κυκλοφόρησε στην Εχτ. Γραμματεία τον Γενάρη του 1977: "ο βασικος λογος για την αδράνεια και που σχεδον την εξηγεί πλήρως ειναι η απογοήτευση και η ανικανότητα να τα υπερβούμε. Εχει γίνει πια φανερο πως η έλλειψη συλλογικης προοπτικης είναι η αιτία που αδρανοποιει την οργάνωση. Αφου τα στελέχη της νεολαίας δεν είναι ικανοποιημένα με την πορεία του κόμματος είναι υποχρεωμένα να υποβάλουν υπαλλαχτικη γραμμή. Και ειναι η έλλειψη της πολιτικης τούτης γραμμής που αποτελματώνει την δραστηριότητα των συλλογικων οργάνων της οργάνωσης. Χωρίς ξεκάθαρη πορεία πλεύσης ..... είναι φυσικο να παρατηρούνται όλα τούτα τα προβλήματα και η απογοήτευση". Φυσικά το πνεύμα του κειμένου έμελλε ν' αλλάξη και να κατηγορηθούν οι διαγραφέντες σαν οι αίτιοι της κρίσης της οργάνωσης.

Η Σ. εκφραση είχε κλείσει. Η υποχώρηση όμως συνεχίστηκε . Μέ την υπογραφή της δικοινοτικης ομοσπονδίας τον Φλεβάρη του '77 η ΕΔΕΝ υποχώροντας στην αντιδιζωνικη της αρχη δεν κατεδίκασε τις συνομιλίες. Πολλά μέλη αντέδρασαν για την πολιτικη υποχώρηση. Ενα έγγραφο της Επ. Επ. Δ/σίας και διαφωνίες εκφράστηκαν σ' ένα ακτιβ κι άσκησαν μια πίεση. Ομως η ηγεσία της ΕΔΕΝ προχώρησε μετα τη διαφωνία ΕΔΕΚ για τους χάρτες (κι όχι για την δικοινοτικη ομοσπονδία). Προκηρύχτηκε μιαν καμπάνια ενάντια στη διζωνικη με αναγραφη συνθημάτων. Η καμπάνια αυτη όμως έσβησε πρίν αρχίσει καλά-καλά. Η κρίση εντείνεται. Η επαφή βασης-ηγεσία είναι ανύπαρκτη. Τα συλλογικά όργανα-καθοδήγηση ακινητοποιούνται. Τα ιδεολογικα μαθήματα σταμάτησαν, καμμια κινητοποιηση ή δραστηριότητα. Κι ερχόμαστε πρόθυρα προεδρικης εκλογης χωρις καμμια απολύτως προοπτικη. Η θέση της ΕΔΕΚ ήταν ξεκάθαρη θ' ακολουθούσε την γραμμη των υπόλοιπων κομμάτων με "διαφωνίες" όπως πάντα. Η ΕΔΕΝ ακολούθησε κι αυτη την ΕΔΕΚ με μασημενες "διαφωνίες" για την πολιτικη του κόμματος. Μια μικρη ένταση στο επίπεδο των εργατικων αγώνων (απεργίες σε διάφορους τομεις) περνουν σχεδον απαρατήρητοι.

Ολη αυτη η κατάσταση-κρίση εξωτερικη- είχε φέρει πια την κρίση στο εσωτερικο σε αδιέξοδο. Εδωσε μεγαλύτερη οξύτητα στους εσωτερικούς ανταγωνισμούς (αποβολες τον Νιόβρη) βάθυνε τις διαιρέσεις-τους.

Ο Σαίξπηρ είχε συμβουλέψει κάποτε "να εκμεταλλευτούμε τον καιρο της παλίρροιας για να μη κολήσουμε παντοτινα στην παραλία αγναντεύοντας τη θάλασσα".

που παμε συντροφοι.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ όπως αναφέραμε έχει προσανατολιστει για καλα στις διαδικασίες της αστικης δημοκρατίας. Ομως ειναι αδύνατο για την ΕΔΕΚ να συνεχίσει την πορεία της με το να υπάρχουν εκείνα τα "διαλυτικα στοιχεία της "διασπορας" οι "διασπαστες" που υψώνουν ακόμα τη φωνη-τους. Οι "εκκαθαρίσεις" είναι απαραίτητες.

Αυτο δυστυχως δεν το είδαν οι σύντροφοι της ΕΔΕΝ. Γιατι κι αυτοι μέσα στην κρίση-τους θα πρέπει να ξεκαθαρίζουν με οποιαδήποτε αντιπολίτευση που τους φέρνει αντιμέτωπους με την γυμνη αλήθεια. Ετσι παρουσιάζεται η αναγκαιότητα ν' ανδρωθει το κόμμα και να ισχυροποιήσει το μηχανισμο-του. Οι πόρτες κλείνουν.

Η συγκρότηση ενος ισχυρου κομματικου μηχανισμου κατα το πρότυπο του αστικου κράτους είναι η μοναδικη λύση που μπορει να εγγυηθει την πολιτικη ύπαρξη της ΕΔΕΚ και της ΕΔΕΝ.

Οι δημοκρατικές διαδικασίες που υπάρχουν - και προβάλλονται σαν απόδειξη της εσωτερικης δημοκρατίας - ειναι το ανάλογο των αστικων κοινοβουλευτικων δημοκρατικων θεσμων. Η "μικροαστικη δημοκρατία" που χαραχτηρίζεται απο τον ατομικισμο, τις "προσωπικότητες" και οι γρήγορες εναλλαγες απο τον ενθουσιασμο στην κατάπτωση.

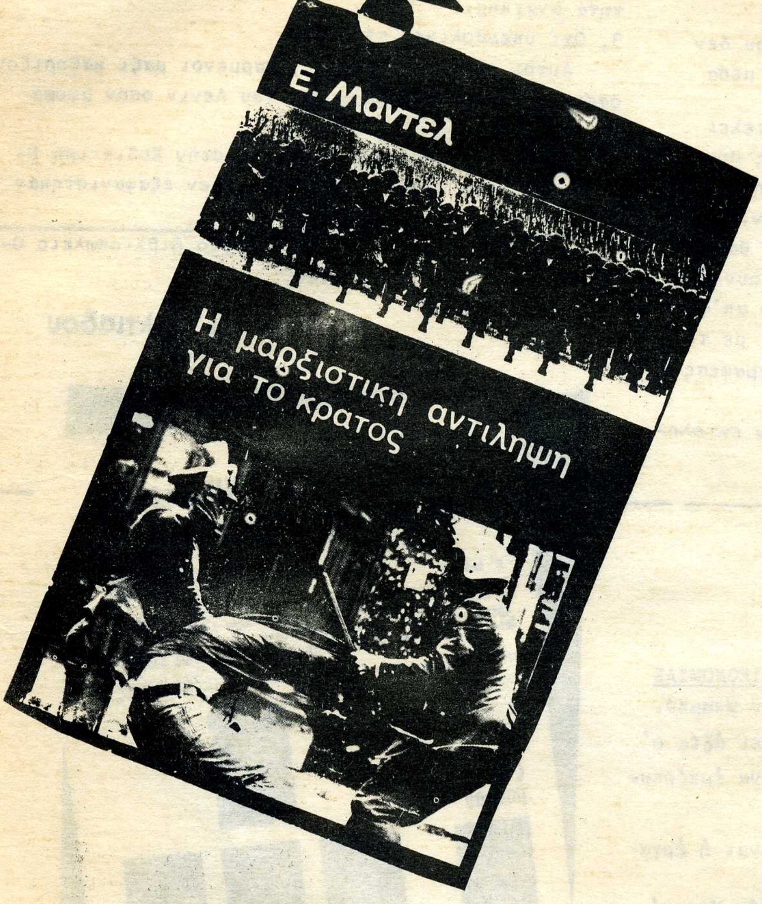
Μια πραγματικη δημοκρατικη λειτουργία στο εσωτερικο απαιτει την συνειδητη συμμετοχή των μελων στην επεξεργασία της πολιτικής γραμμής. Αυτο όμως προϋποθέτει ένα κοινο ιδεολογικο κριτήριο, μια κοινη ιδεολογικη βάση. Στην ΕΔΕΝ λείπει η κοινη ιδεολογικη αναφορα, η ενιαία πολιτικη. Ετσι το σύνολο των ομάδων βάσεων δεν έχει την ικανότητα για συμμετοχή στην πολιτικη επεξεργασία, και είναι αναγκασμένοι να δέχονται αυτα που επιβάλλονται απο τα πάνω.

Εχοντας τελικα παρουσιάσει την κατάσταση μέσα στην Σ.Ν.ΕΔΕΝ πολυ δύσκολα μπορούμε να δούμε την ΕΔΕΝ να διαδραματίζει το ρόλο ενος επαναστατικου πόλου έλξης. Δυστυχως η κρίση πηγάζει απο την ίδια την ύπαρξη-της, σαν συμπλήρωμα ενος μικροαστικου κόμματος.

Ηδη οι προεδρικες εκλογες (που δεν έγιναν) πέρασαν την ΕΔΕΚ σε μια άλλη κατηγορία. Θα μπορουν φυσικα ορισμένοι σύντροφοι της ηγεσίας της ΕΔΕΝ να κυλουν την πετρα του Σίσσυφου προσπαθώντας να στρέψουν την ΕΔΕΚ "πιο αριστερα" σε κάθε δεξια-της στροφη. Ομως ο κίνδυνος είναι φανερος. Το να "στρέφεις" αριστερα κάποιον πού βρίσκεται δεξια δεν διαφέρει απο ένα ρεφορμιστη. Οι ρεφορμιστες προσπαθουν να βελτιώσουν μια σάπια κατάσταση (καπιταλισμο) κι όχι να την ανατρέψουν.

Η μονη λύση για τους επαναστάτες που δρουν ακόμα σε μια τετοια κατάσταση είναι ο διαχωρισμος -τους απο κάθε συμβιβασμο και υποχώρηση. Θα πρέπει νάναι ο ξεκάθαρος προσανατολισμος στην εργατικη τάξη και η ουσιαστικη συνειδητη επέμβαση στους καθημερινους αγωνες και στους εθνικους αγωνες του λαου. Η ταχτικη να μην υποτάσσει τις αρχες αλλα να τις φερει στην επιφένεια για να ειναι ενδιάκριτες . Κι όχι μόνο αυτο, θα πρέπει με την κατάλληλη ταχτικη να ξεσκεπαστουν όσοι δέχονται τις σοσιαλιστικες αρχες στη θεωρία μα που καμμια σχεση δεν έχουν μ' αυτες. Η ανάγκη δουλειας για το χτίσιμο του επαναστατικου κόμματος δεν είναι ξεχαριστικη επινόηση. Το επαναστατικο κόμμα χτίζεται μέσα απο τους καθημερινους αγώνες, μεσα στην ίδια την τάξη απο τους συντρόφους του ΑΚΕΛ της ΕΔΕΚ και τους νέους αγωνιστες της εργατικης τάξης.

παρουσιαση βιβλιων

Με την απαγωγη του γιου του προεδρου Σπυρου Κυπριανου εδωθηκε η ευκαιρια στον προεδρο να μιλήση για "ισχυροποιηση του κρατους" με στοχο την παταξη της βιας και της τρομοκρατιας, με στοχο να επικρατήση ουσιαστικα δικαιωσυνη. Οι φρασεις αυτες του προεδρου Κυπριανου βγάζουν ξανα στην επιφανεια την προσπάθεια των αστών νά παρουσιασουν το κρατος σάν κάτι το υπερταξικό που στοχο εχει την επικρατηση της πραγματικής δικαιωσυνης.

Εμεις πιστευομεν πως στοχος του κρατους δεν είναι η δικαιωσυνη αλλά η εξυπηρετηση των συμφεροντων της αστικης ταξης. Αποφασισαμε να παρουσιασουμε τηνμπροσουρα αυτη του Μαντελ γιατί σ αυτη ξεγυμνωνεται ο ρολος του κρατους. Αυτα που εκφραζονται μεσα απο την μπροσουρα τοποθετουν το θεμα του κρατους σε μια σωστη βαση και τεκμηριωμενα.

Παρα κατω μεταφερουμε τα πιο σημαντικα γενικα νόηματα απο την μπροσουρα αυτη.

Το κρατος δεν υπηρχε ανεκαθεν. Παρουσιαστηκε με τον καταμερισμο της εργασιας, αφαιροντας απο την συλλογικη ομαδα στο συνολο της την ασκηση ορισμενων λειτουργιων, για να αναληφθουν ολοκληρωτικα απο μια μικρη μεριδα αυτης της ομαδας.

Στην πρωτογονη κοινοκτημονικη κοινωνια που υπηρχε μοναχα στοιχειώδης καταμερισμος εργασιας, ολα τα μελη της κοινωνιας ασκουν με τη σειρα στην πραξη ολες τις λειτουργιες (δηλ. δεν υπηρχε κρατος).

Οσο αναπτυσσεται ο κοινωνικος καταμερισμος της εργασιας, οσο η κοινωνια χωριζεται σε ταξεις, εμφανιζεται το κρατος. Με την εμφανιση του κρατους τάμελη της ομαδικης κοινωνιας στερουνται την ασκηση της λειτουργιας ορισμενων εξουσιων και τα ασκει μονο ενα μικρο μερος της ομαδας.

Ενα παραδειγμα ειναι ο οπλισμος. Στην πρωτογονη κοινωνια οπλοφορουσαν ολοι οι ανδρες της ομαδας. Ενω στο κρατος το δικαιωμα οπλοφοριας εχει ο στρατος και η αστυνομια. Ο Ενγκελς ελεγε οτι "το κρατος, σε τελευταια αναλυση, δεν ειναι τιποτε αλλο απο μια ομαδα ενοπλων ανθρωπων."

Ας εξετασουμε την μορφη που πηρε το κρατος στις φεουδαρχικες σχεσεις παραγωγης. Οσο το φεουδο ηταν μικρο εξασκουσε ολες τες εξουσιες ο ηγεμονας, οταν ομως το φεουδο μεγαλωνει ο ηγεμονας αναγκαζεται να μεταβιβασει μερικες απο τες εξουσιες του σε ανδρες που ειναι τελειως κατω απο τον ελεγχο του

Αυτο μας οδηγει στο συμπερασμα που ειναι η ιδια η βαση της μαρξιστικης θεωριας για το κρατος: "Το κρατος ειναι οργανο που γεννηθηκε σε μια ορισμενη στιγμη της ιστορικης εξελιξις της ανθρωποτητας και ειναι καταδικασμενο να εξαφανιστει κατα την διαρκεια της ιδιας αυτης εξελιξης. Δημιουργηθηκε απο το χωρισμο της κοινωνιας σε ταξεις και θα εξαφανιστει μαζι με το χωρισμο αυτο. Γεννηθηκε σαν οργανο στα χερια της κατεχουσας ταξης για τη διατηρηση της κυριαρχιας της πανω στην κοινωνια και θα εξαφανιστει με την εξαφανιση της ταξικης αυτης κυριαρχιας".

Με την μεταβιβαση της κυριαρχιας απο τους φεουδαρχες στους αστους το συγχρονο κρατος εχει ολοενα περισσοτερες αναγκες. Τα κρατικα ταμεια γεμιζουν με τα χρηματα των αστων. Επομενως στο βαθμο που οι καπιταλιστες πληρωνουν το κρατος, απαιτουν απο αυτο να εξυπηρετει τα δικα τους συμφεροντα (15ος - 16ος αιωνας).

Μεσα απο την παλη του εργατικου κινηματος ορισμενοι θεσμοι του αστικου κρατους γινονται πολυπλοκωτεροι. Η καθολικη ψηφοφορια αντικατεστησε την φορολογικη τοποθετηση Η στρατιωτικη υπηρεσια εγινε υποχρεωτικη ολος ο κοσμος πληρωνει φορους. Ετσι ο ταξικος χαρακτηρας εγινε λιγωτερο διαφανης.

Κανενας σημερα δεν πιστευει οτι το κοινοβουλιο ειναι εκεινο του κυβερναει.

Η κρατικη εξουσια ειναι μια διαρκης εξουσια. αυτη εξασκει ορισμενο αριθμο ξεχωριστων και αυτονομων θεσμων. "Οι κυβερνησεις ερχονται και παρερχονται αλλα η αστυνομια και η διοικηση μενουν".

Το κρατος αποτελειται απο τους εξης μονιμους θεσμους: Τον στρατο (μονιμο τμημα), την αστυνομια, την Διοικηση, τα υπουργεια, την δικαιοσυνη την παιδεια κλπ... ολα οσα ειναι"ελευθερωμενα" απο την επιδοαση της καθολικης ψηφοφοριας. "Μια συνεχης σειρα δικαιωματων φευγουν απο την δικαιοδοσια του κοινοβουλιου και αναλαμβανονται απο τις μονιμες υ-

υπηρεσιες του κρατους"

Σε τελευταια αναλυση ολες οι λειτουργιες του κρατικου μηχανισμου αναγονται στην επιβλεψη, στον ελεγχο της κοινωνικης ζωης, προς το συμφερον της κυριαρχης ταξης.

Το κρατος παιζει το ρολο του διαιτητη που δεν ειναι ουδετερος και η διαιτησια δεν γινεται μεσα στο κενο.

Οσο καιρο θα υπαρχει το κρατος, αυτο θα αποτελει την αποδειξη του γεγονοτος οτι οι κοινωνικες συγκρουσεις (επισης λοιπον και η σχετικη στενοτητα αγαθων και υπηρεσιων) εξακολουθουν να υπαρχουν. Μαζι με την εξαφανιση των κοινωνικων συγκρουσεων θα εξαφανιστουν επισης και οι εποπτες που θα εχουν γινει περιττοι και παρασιτικοι, οχι ομως πριν απ'αυτο.

Στο τριτο μερος ο συγγραφεας ασχολειται με το εργατικο κρατος. Οι θεσεις που βαζει ο συγγραφεας σε συντομια ειναι:

1. Δεν θα υπαρχει σαφης χωρισμος μεταξυ των εκτελεστικων και νομοθετικων εξουσιων.

2. Εκλογικοτητα στον ανωτατο βαθμο για τις δημοσιες υπηρεσιες,

Στο προλεταριακο κρατος αυτη η γενικη εκλογικοτητα πρεπει να συνοδευεται και απο τη γενικη δυνατοτητα αναγκης.

3. Οχι υπερβολικες απολαβες.

Αυτοι οι τρεις κανονες, παρμενοι μαζι καθοριζουν σαφως τη σκεψη του Μαρξ και του Λενιν οσον αφορα το κρατος.

Κατα το συγγραφεα το κρατος στην Σοβιετικη Ενωση δεν εχει εξαφανιστει γιατι δεν εξαφανιστηκαν και οι κοινωνικες συγκρουσεις.

Η μπροσουρα αυτη πουλιεται στο βιβλιοπωλειο Οκτωβριανα. Τιμη : 200 μιλς.

Υ. μιλτιαδου

ΟΙ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ζαν Μπαμπύ.

"'Ο κάτοχος χρήματος, πού θέλει νά δώσει άξία σ' αύτό τό χρήμα, πρέπει νά βρῆ στήν άγορά ένα έμπόρευμα .....

Αύτό τό έμπόρευμα ύπάρχει πράγματι, ειναι ή έργατική δύναμη"

Ζάν Μπαμπύ

--

Είναι γραμμένο τούτο τό κομμάτι στό έξώφυλλο τοῦ βιβλίου, φανερό πώς άποτελεῖ ένα άντιπροσωπευτικό δεῖγμα του, καί κατ' έπέκταση τῆς προσωπικότητος τοῦ Ζάν Μπαμπύ. Δέν θ' εἶχε νόημα νά γράφω αύτό άν δέν ἤθελα νά τό χρησιμοποιήσω σάν κίντρο γιά νά διαβαστῆ τό βιβλίο μέ τόν ἴδιο τρόπο πού τό χρησιμοποίησε ή Έκδοτ. Έταιρεία "ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ" πού φιλοτέχνησε τόσο πετυχεμένα αύτήν τήν έκδοση.

Δίνει πράγματι αύτό τό βιβλίο τοῦ Ζάν Μπαμπύ, πολύ άδρά πολύ γενικά, ένα άρκετά σαφές άνατομικό σχέδιο τοῦ "συστήματος τοῦ κέρδους". Ένας προχωρημένος μελετητής τῶν Οίκονομικῶν, πιστεύω θά τοῦ έβρισκε (δηλ. τήν γενικότητά του), ένα σοβαρό μειονέκτημα, μιά καί καμμιά προσπάθεια προέκτασης ή έφαρμογῆς στήν πράξη, όρισμένων θέσεων, όσον άφορᾶ τήν άξία, τόν μισθό, τήν έργασία κ.λ.π. ούτε κάν πού άναφέρονται. Γιά μένα ειναι τό πρῶτο βιβλίο Πολιτικῆς Οίκονομίας, καί μέσα άπ' αύτό κατάφερα τελικά νά ξεκαθαρίσω μέσα μου, τήν έννοια τῆς άξίας, τοῦ μισθοῦ, άκόμα νά δῶ άδρά-άδρά τόν ρόλο τοῦ χρήματος, καί περίπου νά καταλάβω τί σημαίνει ύπεραξία καί πῶς δημιουργεῖται. Είναι άκόμα άλήθεια πώς έκφράζεται ώφέλιμα άπλᾶ ό συγγραφέας, μέ είδικές ύπογραμμίσεις καί εύστοχα παραδείγματα προκειμένου νά γίνει κατανοητός. "Ολα αύτά, λαμβανομένου ύπ' ὄψιν καί τοῦ όγκου τοῦ βιβλίου (περίπου 90 σελ.) κάνουν τό βιβλίο εύκολοδιάβαστο καί καθόλου κουραστικό.

Έντελῶς κατατοπιστικά άναφέρω ότι τα βασικά θέματα πού θίγονται καί άναπτύσσονται μέσα στό βιβλίο είναι έπιγραμματικά: 1. Τό Έμπόρευμα καί ή Άξία 2. Τό Χρῆμα. 3. Ύπεραξία 4. Μισθός.

Θέματα πού ούτε λίγο ούτε πολύ ή γνώση τους μπορεῖ νά θεωρηθῆ λιγώτερο έγκυκλοπαιδική ή γνωσιολογική παρά θέση άπέναντι στήν Κοινωνία (άπό τήν άποψη τοῦ οίκονομικοῦ συστήματος πού καθορίζει καί τήν μορφή της) στήν δουλειά, στό έργοστάσιο.

Θά μπορούσα νά πῶ μέ σιγουριά άν πετυχαίνει τό βιβλίο ή όχι, άν άφοῦ ἤξερα τί ἤθελε νά δώσει ό Ζάν Μπαμπύ, μεσ' άπό τό βιβλίο του, τό έσύγκρινα μ' αύτό πού έγώ πῆρα άπό τήν μελέτη μου. Δέν μπορῶ νά κάνω. Γι' αύτό όμως πού είμαι άπόλυτα σίγουρος είναι πώς θάμουνα περίφανος άν ένα δικό μου βιβλίο καμμιά φορά βοηθοῦσε έναν άναγνώστη του, στό ἴδιο βαθμό πού τό βιβλίο αύτό βοήθησε έμένα.

Χρηστος τιμοθεου